

Szalézi értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

121. ÉVFOLYAM 1. SZÁM
2023 JANUÁR-MÁRCIUS

MINT A **KOVÁSZ** AZ EMBERISÉG CSALÁDJÁBAN
Laikusok dimenziója Don Bosco családjában

A 2023-es év díjazottjai

Don Bosco-díj

Dr. Szeifert Gabriella

az óbudai kápolnaközösség tagja

Nyergesújfalun született, már gyermekkorától lelkes tagja volt a helyi katolikus közösségnek. Gimnáziumi tanulmányai után az orvosi pálya felé vette az útját, Budapesten alapított családot és orvosként is itt kezdett működni. Immár húsz éve tagja óbudai szalézi kápolnaközösségnek családjával, akik szintén tevékenyen vesznek részt a közösség életében és építésében. Lelkesen támogatta gyermekei részvételét az oratóriumban, akik később aktív animátorok lettek. Lassan tíz éve a szalézi szerzetesi közösség háziorvosa, aki készségesen rendelkezésükre áll a nap bármely szakában.

Boldog Sándor István-díj

Bakonyi Loretta

a nyergesújfalui Szent Mihály-plébánia hitoktatója

Elkötelezett hitoktató, aki a 90-es évektől kezdve tanítja és neveli hitre a nyergesújfalui és bajóti plébániák, majd már a Zafféry Károly Szalézi Középiskola fiataljait is. Az óvodás korosztálytól a középiskolásokig rengetegen általa ismerték meg Krisztus szeretetét és az Egyház tevékenységét. Mint jó hitoktató nem csak a hittanórák idejére vállal nevelő szerepet, hanem az egyházközségek életben és azoknak lelki építésében is. Fáradhatatlanul szervez táborokat, kirándulásokat, a technika eszközeit, különösen a fiatalok által közkedvelt új médiafelületek által nyújtott lehetőségeket nem csak ismeri, hanem szakszerűen használja a fiatalok eléréséhez és oktatásához.

Bécsi Károly

az óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda tanára

Huszonhárom éve az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola földrajz-testnevelés szakos tanára, aki sport- és természetjáró szakkör szervezésével szeretteti meg a természetet és a mozgást a gyerekekkel. Osztályfőnökként is hitelesen adja át a keresztény értékeket, a Don Bosco-i lelkesítésre alapozva, alkalmazva a megelőző nevelési módszert. Hosszú évek óta nyári táborokat szervez, folyamatos, hűséges és szeretetteljes jelenlétével szolgálja az iskolát és a gyerekeket. Odaadó férjként és háromgyermekes családapaként hiteles élet példát állít mindenki elé. Segítő-kész kolléga, aki előtt nincs lehetetlen, az iskolai élet szilárd támasza, a nevelőközösség biztos tagja, empatikus, figyelmes, ha kell, az iskola ezermestere, hangtechnikusa, minden péterpálos diák „Karesz bá”-ja.

Savio Domonkos-díj

Skublics Péter

pesthidegkúti animátor

Már kisgyermek korától kapcsolódik a szalézi nővérek pesthidegkúti közösséghez. A nővérek Szent Család Óvodájába járt, utána pedig az oratóriumba, ahol 2015-ben vált szalézi animátorrá. A kezdetektől aktívan részt vett a nyári oratóriumok szervezésében, egyre jelentősebb szerepet vállalva, majd bekapcsolódott az évközi programok lebonyolításába és egyre nagyobb felelősséget vállalt a tartományi programok megvalósításában, segíti a Szalim munkáját. 2019-ben ő képviselte a magyar szalézi fiatalokat a Panamában szervezett Ifjúsági Világtalálkozón. Elkötelezett animátorként remek példa a fiatalok és gyerekek számára a helyi oratóriumban hitéletével, nyitottságával, vidámságával, tapasztalatával, és megbízhatóságával.

Kedves Olvasók, kedves Szalézi Család!

Ferenc pápánk a nagybőjtre írt levelében utat mutat nekünk, hogy miként tudjuk a lelki megújulás útját járni: „A nagybőjti önmegtagadás – mindig kegyelemtől ihletett – erőfeszítés annak érdekében, hogy legyőzzük hitetlenkedéseinket és ellenállásunkat azzal szemben, hogy kövessük Jézust a keresztúton. Pontosan erre volt szüksége Péternek és a többi tanítványnak is. Ahhoz, hogy mélyebben megismerjük a Mestert, hogy teljességében megértsük és elfogadjuk az isteni megváltás misztériumát, mely szeretetből vállalt tökéletes önfeláldozásban valósul meg, ahhoz engednünk kell, hogy ő félrevonjon és felfelé vezessen minket, elszakadva a közepszerűségtől és a hiúságtól.”

Néhány nagybőjti kérdést javaslok magunknak: Hogyan követem Jézust a hétköznapi életben? Előfordul-e, hogy egy-egy napon nem annyira követem a napi híreket, hanem ehelyett többet imádkozom? Hálát adok-e hitemért, családomért, szeretteimért? Úgy keresek-e, várok-e egy-egy szentmisét, mint a legkiválóbb hálaadási alkalmat? Imádkozom-e, esetleg cselekszem-e a rászorulókéért? A nagy földrengések továbbra is figyelemre méltóak: ne bízzuk el magunkat jobb sorsunkban. A járvány után a háború és a földrengés szenvedői figyelemre méltóak: Ember, emlékezz, hogy törekeny vagy... de ember, segíts

bajbajutottakon ennek ellenére, és akkor „felragyog a sötétségben világosság” (Iz 58,10).

Don Bosco azt mondta: „A jótethez kell egy kis bátorság, és egy kis önmegtagadás is.” A mostani Értesítőnk lapjain olvashatjuk Don Ángel, rendfőnök atya szavait: „Még a legnehezebb helyzetekből is talpra lehet állni, javulni, változni és becsületesen élni. Don Bosco tudta ezt, és egész életén keresztül ezen és ezért dolgozott.” Ezek valóban vigasztaló és erőt adó gondolatok, amelyek mentén derűsen járhatjuk nagybőjti utunkat.

Kedves Olvasók!

Megköszönöm Önöknek/Neknek a sok jótettet, támogatást, amit imádsággal, adományokkal, munkánkba való bekapcsolódással a fiatalokért tesznek. Legyen ez a nagybőjt a lelki tompaságból való kilépés ideje, hogy egy kis bátorsággal és önmegtagadással megtegyük azt a jót, amit az Úr kér tőlünk. A Feltámadott Jézus legyen jelenvalóvá családjaitokban, kegyelme segítsen mindnyájunkat, hogy az ő békességének közvetítői lehessünk!

Budapest, 2023.02.24.

P. Andrásfalvy János SDB,
tartományfőnök

MEGHÍVÓ

Péliföld-
szentkeresztre

Nagy májusi
Mária-
búcsúra

2023. május 7-én,
vasárnap
10 órai kezdettel
ünnepi szentmise
a lourdes-i
barlangnál.

Amennyiben **adománnyal** szeretné támogatni a szaléziak intézményeibe járó szegénysorsú fiatalokat, megteheti a következő bankszámlaszámon:

SAVALO Központ 11784009-22223931

Savio Válságkezelő és Ösztöndíj Központ

A Szalézi Értesítő következő száma júniusban jelenik meg.

Megértettem, mit érzett Don Bosco

A Don Bosco ünnep másnapján nagyon izgatott voltam. A meglehetősen szigorú ellenőrzések után átléphettem a torinói Ferrante Aporti Fiatakorúak Büntetésvégrehajtási Intézetének küszöbét, amelyet régebben úgy hívtak: „La Generala”.

Az egyik falra egy nagy tábla van kihelyezve, amely Don Bosco börtönben lévő fiataloknál tett látogatásainak állít emléket. Hányszor ment át ilyen nehéz kapukon – foltozott ruhájának zsebeiben gyümölcessel, csokoládéval, dohánnyal – a különböző börtönökbe (*Senato, Correzionale, Torri*) és ide a *Generalába* is, hogy találkozzon a „barátaival”, a fiatal fogvatartottakkal. Beszéltek nekik minden egyes ember értékességéről és méltóságáról, de amikor legközelebb visszatért, kezdeteként mindent előről. Az előző alkalommal született barátságok elhaláltak, az arcok ismét megkeményedtek, gúnyos hangok szitkokat suttogtak. Néha Don Boscón is erőt vett a csüggedés. Egy nap sírásba tört ki. A komor cellán értetlenkedés söpört végig: „Az a pap miért sír?” – kérdezte valaki. „Mert szeret minket. Az anyám is sírna, ha itt bent látta engem.”

Ezek a látogatások olyan nagy hatással voltak a lelkére, hogy megígérte az Úrnak, megtesz minden tőle telhetőt, hogy a fiúk ne kerüljenek börtönbe. Így született meg az oratórium és a megelőző módszer.

Sok minden változott azóta, de Don Bosco fiai nem tértek le az atyjuk által kijelölt útról. Az már hagyomány, hogy a börtönlelkészek szaléziak. A „híres” börtönlelkészek között van a szeretett Domenico Ricca atya, aki tavaly ment nyugdíjba negyven év szolgálat után. Egy másik szalézi, Silvano Oni atya vette át a helyét és a szalézi novíciusok, akik a novíciusmester vezetésével hetente járnak találkozni a fiatal fogvatartottakkal az „*Udvar a rácsok mögött*” kezdeményezés keretében. A börtönlakói sokkal fiatalabbak Don Bosco novíciusainál, és a többségüknek nincsenek szüleik.

Miként Don Bosco, én is hagytam, hogy a szívem beszéljen. Jelen voltak ezen a találkozón azok a nevelők is, akik napi szinten

foglalkoznak ezekkel a fiatalokkal. Üdvözöltem mindenkit, beleértve a számos külföldi fiataalt is. Éreztem, hogy van lehetőség valós kommunikációra. Először három novícius adott elő egy rövid jelenetet Don Bosco életéből, majd átadták nekem a szót, valamint a fiatalok is lehetőséget kaptak, hogy kérdéseket tegyenek föl nekem. Megkérdeztek tőlem, hogy ki számomra Don Bosco, miért vagyok szalézi, milyen érzés úgy élni, ahogy élek, és hogy miért látogattam meg őket.

Meséltem nekik magamról, a gyökereimről, az országomról. „Spanyol vagyok, Galíciában születtem egy halász fiaként. Tanultam teológiát és filozófiát, de sokkal többet tudok a halászatról, mert azt az apám tanította nekem. Negyvenhárom évvel ezelőtt döntöttem úgy, hogy szalézi leszek. Eredetileg orvos akartam lenni, de azután megértettem, hogy Don Bosco arra hív, hogy a fiatalok lelkét gyógyítsam.

Mert nincsenek jó vagy rossz fiatalok, csak fiatalok vannak, akik kevesebbet kaptak az élettől és – ahogy a mi szentünk is mondta – minden fiatalban van egy pont, mely a jó számára elérhető, és a nevelő elsődleges kötelessége, hogy megkeresse ezt a pontot, a szív ezen érzékeny húrját, és kivirágoztasson egy életet. Ezért szeretjük mi, szaléziak nagyon a fiatalokat. Mindnyájan követhetünk el hibákat, de ha hisztek önmagatokban, ha bíztok a nevelőitekben, jobb emberként mehetek ki innen. Az én álmom az, hogy egy nap találkozhatok azokkal a fiatalokkal, akiket tegnap köszöntöttem Valdoccóban, a Don Bosco ünnepén.”

Az ebéd alatt az egyik fiú megkérdezte tőlem, hogy feltehető-e egy kérdést négy szemközt. Egy kicsit távolabb mentünk a többiek felé, hogy ne szakítsanak félbe. „Annak mi értelme van, hogy én itt vagyok?” – kérdezte. Így feleltem: „Őszintén úgy hiszem, hogy semmi és minden. Semmi, mert a börtön nem lehet cél, csak egy ideiglenes állomás. De, tettem hozzá, jót fog neked tenni, mert segít eldönteni, hogy nem akarsz többet ide kerülni; meglátni, hogy van esélyed egy jobb jövőre, és hogy néhány itt töltött hónap után van lehetőséged csatlakozni egy olyan szalézi közösséghez, itt a közelben, ahol működik börtönutáni rehabilitációs program...”

A fiú nem is hagyta, hogy befejezzem a mondandóm, közbevetett: „Én ezt akarom, szükségem van rá, mert rossz helyen voltam, rossz emberekkel.”

Beszélgettünk. Beszéltek. És rájöttem, mennyire igaz, amit Don Bosco mondott, hogy minden fiatal szívében ott van a jóság magja. Az a fiatal, és a sok másik, akikkel találkoztam teljesen „rendbehozhatóak”, ha kapnak lehetőséget az elkövetett hibák után.

Majd minden egyes fiútól elköszöntem, a tekintetük tiszta volt, mosolyuk olyan, mint akit az élet megpróbált, fiatalok, akik hibáztak, de tele vannak étellel. Nagy hivatástudatot éreztem a nevelőikben. Nagyon tetszett.

Miután lejárt az időnk, elköszöntem, az egyikük odajött és megkérdezte: „Mikor jössz megint?” Nagyon meghatódtam. Rámosolyogtam és azt mondtam: „Amikor megint meghívsz, itt leszek, közben pedig várni foglak, mint Don Bosco, Valdoccóban.”

Ez történt velem tegnap.

A Szalézi Értesítő kedves barátai, kedves Don Bosco-tisztelők, miként tegnap, úgy ma is el lehet érni minden fiatal szívét. Még a legnehezebb helyzetekből is talpra lehet állni, javulni, változni és becsületesen élni. Don Bosco tudta ezt, és egész életén keresztül ezen és ezért dolgozott.

Fordította: Szabó Judit

Boldogunk, Sándor István nyomában

B. Varga Judit

70 éve vértanú, 10 éve Boldog

2023 Boldog Sándor István éve. Tizedik esztendeje hallgatja imáinkat, támogatja kéréseinket a szentek közösségében. 70 esztendővel ezelőtt vívta ádáz küzdelmét a hitvallás stadionjában, hogy *de facto et voluntate* – valójában és akaratában is – követhesse Krisztust. Egy 167 centiméter magas, barna szemű és hajú, szerzetesi karizmájához hűen mindig jókedvű, 39. életévében lévő férfi földi zarándokútja 1953. június 8-án 21 óra 10 perckor véget ért. 2013 októberében első magyar szaléziként a boldogok sorába emelték. Példája számos sorstársával együtt olyan tanítás, ami által a világ világosabb és melegebb hely lehet. Mert: „Mit használnak az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelkének kárát vallja? Mit is adhat az ember cserébe a lelkéért?” Sándor István tökéletesen értette ezt a jézusi tanítást. Semmilyen körülmények között nem adta oda a lelkét. Az új helyzetben, az új, Isten nélküli világban is felismerte a krisztusi tennivalókat. Nem szégyellte Őt, nem vált hűtlenné, bűnössé. Felismerte a szavak súlyát: „Aki e hűtlen és bűnös nemzedék előtt szégyell engem és tanításomat, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.” (Mk 8,38)

A ma már szent II. János Pál 2000. május 7-én a római Colosseumban ökumenikus

igeliturgiát vezetett a 20. század vértanúinak tiszteletére. Az üldözések azóta sem szüntek meg, napjainkban is felekezeti és nemzeti hovatartozásra való tekintet nélkül sújtanak megannyi keresztényt. A kommunista lágerek szögesdrótjai és börtönfalai mögött együtt szenvedtek katolikusok, ortodoxok és protestánsok. A mártírok áldozatában az Egyház egy-

sége titokzatos, látható és érzékelhető módon valósult meg, jóval a deklarált ökumenizmus hivatalos mozgalma előtt. 2017 tavaszán mutatták be a Pápai Gerely Egyetemen azt a terjedelmes kötetet, amely a kommunizmus közép- és kelet-európai térségében vértanúságot szenvedett áldozatainak állít emléket. A vaskos, bő 1200 oldalas kötet 49 szerző kutatásait foglalja össze. A könyvbemutatón a Szentek Ügyeinek Kongregációja akkori prefektusa, Angelo Amato bíboros a magyar vértanúk közül Boldog Meszlényi Zoltán Lajos, Boldog Bogdánffy Szilárd és Boldog Scheffler János vértanú püspököket, valamint Boldog Sándor István szalézi szerzetest emelte ki.

II. János Pál pápasága alatt több mint négyszáz huszadik századi vértanút avatott boldoggá és tizenkettőt szentté. „A második évezred végén az Egyház újra a vértanúk egyháza lett” – írta a szent lengyel pápa, aki a hívő közösségeket arra kérte a *Tertio millennio adveniente* (A harmadik évezred közeledtével) kezdetű apostoli levelében, hogy tartsák számon és ápolják a huszadik században hitükért megölt keresztények emlékét. Tegyük ezt mi is! Zarándokoljunk el Boldogunk ereklyéjéhez a Clarisseumba, látogassuk meg őt minél többször, de égi születésnapján és október 19-én mindenképpen!

Kérjük, vegye fel velünk a kapcsolatot a sandoristvan@szaleziak.hu e-mail címen, ha Sándor István közbenjárására bármilyen kérés vagy ima meghallgatásra talál! A szenttéavatási eljáráshoz fontos lehet!

110 éves kovász, amely még mindig élő –1. rész

A szaléziak magyarországi letelepedésének 110. évfordulójára (2023. november 6.) készülödvé a Szalézi Értesítő lapjain röviden fölidézzük olvasóinknak annak előzményeit és korai szakaszait. Ebben nagy segítségünkre lesz Ádám László atya, akinek jóvoltából a kortárs szemével szemléljük az eseményeket.

Ebből az épületből indult 110 éve a magyar szalézi mű.

Olaszország északnyugati részén, ősi piemonti területen, a vercelli közigazgatási megyében, a biellai püspökség határai között, a biellai, torinói, vercelli, ivrea-aostai főútvonalak találkozó pontján terül el Cavaglia nagyközség, amely 1901-től 1913-ig nyújtott barátságos otthont az első magyar szalézi növendékeknek. Cavaglia nagy szülötte Giovanni Gersen bencés szerzetes, aki a XIII. században a vercelli Szent István apátság apátja volt, és emlékét a plébániatemplomban márványtábla s a község róla elnevezett főutcája őrzi.

Éppen a Giovanni Gersen utcában találjuk azt az épülettömböt, ahová emlékeztetben most visszazállunk. A bejárat homlokzatán azt olvassuk: Istituto Salesiano, alatta pedig: Scuole Decaroli. Decaroli Kajetán kegyes életű pap, Don Bosco kortársa és munkatársa volt. A lelki szolgálatban eltöltött hosszú emberöltő alkonyán tekintélyes vagyonát egy iskola építésére és fenntartására hagyományozta. Végrendeletének végrehajtói 1894-ben a Szalézi Társasággal meg egyeztek az iskola átvételében. Maga

Don Rua vezette oda az első szaléziakat 1894-ben, és hamarosan megnyílt az ünnepi oratórium is. A század végén az első német Mária-fiúk élvezték az intézet vendégszeretét, majd miután Penangóba költöztek, Don Rua ide telepítette át Foglizzóból a magyar Mária-fiúk első komolyabb csapatát.

Az Intézet a „Szent István Magyar Intézet” vagy „Stephaneum” nevet kapta. Tizenkét évig volt a Cavagliai Szalézi Intézet a szalézi szerzetességre készülő magyar fiúk otthona. A ház, ahová beköltöztek, eredetileg nem intézetnek épült, hanem magányosok szálláshelyének. Kezdetben nagyon szegényes volt az új otthon, bútordarab alig akadt a legszükségesebbeken kívül. A szobák kicsinyek voltak, a padlózat nagyobbrészt kopott, vörös téglából készült, a falakról az idő és egyéb viszontagságok már lekoptatták az eredeti színt. Kivételt csak egy nagyobb helyiség képezett, a kápolna. A többi, az ebédlő, a tan- és hálótermek nagyon siralmas állapotban voltak. A kápolna is csak azért volt jobb állapotban, mert azt újabban építették.

A honfoglalásról így ír a Szalézi Értesítő: „Hajlott este volt, amikor átlépték az intézet kapuját és mert senki sem fogadta őket, ők maguk tapsoltak megérkezésüknek. Összerakták, felállították a vaságyakat s ellátták a szükséges ágyneműkkel. Másnap hozzáláttak egy kis takarításhoz, mert a lakatlan helyiségekben hónapok óta gyűlt a por és a szemet. Söpörtek, súroltak és eközben magyar nótákat daloltak, tréfálgostak, nevetgéltek, hogy alig fértek a bőrükbe.”

Cavaglia sohasem rendelkezett bő anyagi forrásokkal. Az intézet szegény volt, sem tőkéje, sem rendes jövedelme nem volt, széleskörű társadalmi segítségre sem számíthatott. A tanulók csekély eltartási díját csak elenyészően kevesen fizették meg. A növendékeket és az intézetet itthonról a magyar szalézi munkatársak és számos nagylelkű jótévő támogatta.

A növendékseregben tízévestől harminc évesig minden korosztály, a főváros és az ország minden tájegysége képviseltette magát. Egyesek az elemi iskola padjaiból vagy középiskolából, mások a mezőgazdaságból vagy iparos műhelyekből, ismét mások hivatali állásból vagy szerzetes cellából követték az Úr szavát Don Bosco rendjébe. Volt azonban egy közös pont is ebben a sokrétűségben: mindegyiküknek meg kellett küzdenie az otthon elhagyása után a honvágygal, az új, szűkös viszonyokkal és az új nyelvvél.

Tizenkét évig pusztították a pagnottát és a papirost a cavagliai bagolyvárban a leendő magyar szaléziak. A tizenkét esztendő erkölcsi mérlegét nehéz volna statisztikai görbékben és számoszlopokban kifejezni. Meg sem kíséreljük. Inkább hálás szívvel köszönjük meg a gondviselő jó Istennek, hogy annyi erkölcsi és anyagi áldozat nem maradt eredmény nélkül, s végre valóra vált Don Bosco szíve vágya és lovag Lonkay Antal álma.

Folytatjuk...

Kiss Mihály, embermentő

Átvették a szaléziak Kiss Mihály atya Világ Igaza kitüntetését

Posztumusz Világ Igaza kitüntetést kapott Kiss Mihály szalézi szerzetes, aki a vészkorszak idején zsidó fiatalokat bújtatott a rend őbudai házában. Az elismerést Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes és Jákov Hadasz-Handelszman, Izrael budapesti nagykövete adta át Andrásfalvy János tartományfőnöknek 2022. december 8-án az őbudai Don Bosco Közösségi Házban.

A jeruzsálemi Jad Vasem Intézet az izraeli parlament 1953-as törvénye alapján adományozza a „Világ Igaza” kitüntetést, ez a nem zsidóknak adható egyik legmagasabb izraeli állami kitüntetés, amelyet azoknak adományoznak, akik zsidó életet mentettek meg a vészkorszak idején. Három szalézi atya részesült ebben a jeles kitüntetésben: Ádám László, Antal János és Kiss Mihály. Ez utóbbit 2015. szeptember 21-én jutalmazták, de mivel nem sikerült fölkeresni még élő rokonát, ezért Kiss Mihály posztumusz kitüntetését a jeruzsálemi Jad Vasem Intézetben őrizték mostanáig, amikor is a Szalézi Társaság kifejezett ígéretét figyelembe véve, miszerint vállalják a felelősséget a Kiss Mihály atyát kitüntető érem és oklevél tiszteletteljes és örökös megőrzéséért, a Yad Vashem Intézet Világ Igazai Osztály hozzájárult ahhoz, hogy ezeket a Szalézi Társaságnak továbbítsa és ünnepélyesen átadják a magyar szaléziak tartományfőnökének.

Az ünnepi eseményen Andrásfalvy János szalézi tartományfőnök köszöntötte a megjelenteket, közöttük számos jeles vendéget a Don Bosco Oratórium és Közösségi Ház dísztermében, amely annak az épületnek a helyén áll, ahol Kiss Mihály zsidómentő tevékenységét folytatta.

A tartományfőnök köszöntőjében kiemelte, hogy Kiss Mihály élete különösen fontos példa a magyar szalézi közösségnek, aki az őbudai rendház igazgatójaként 1944 októberétől, a nyilasok néhány hetes uralma alatt több zsidó származású embert fogadott be a rendházba, megmentve életüket. Naplójában leírta, hogy a téglagyári gyűjtőhely felé menet többen a mindig nyitott kápolnába „ugrottak be”. Amikor a nyilasok rájöttek, hogy a szaléziak zsidó fiatalokat bújtatnak, rátörték a rendházra és az ott talált gyerekeket elhurcolták, majd a Dunába lötték. Kiss Mihályt és társait a nyilasok ezért többször megverték, megkínnozták, feltehetően ez is hozzájárult korai halálához.

Ábrahám Béla atya, előző tartományfőnök röviden bemutatta Kiss Mihály életpályáját, majd felidézett néhány részletet 1944–1945-ben írt, a szaléziak által 2011-ben könyvben is kiadott naplójából, amelyben megrázóan leírja a történeteket. Végül felidézett néhányat azoknak a visszaemlékezéseiből, akik Kiss Mihály jóvoltából megmenekültek.

Bertáné dr. Varga Judit történész rövid előadásában tovább részletezte az eseményeket, Kiss Mihály és a szaléziak embermentő tetteit.

Az előadások után beszédet mondott Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, aki kiemelte: a holokauszt nem csupán a féktelen gonosztságot mutatta meg a maga pőre valóságában, hanem az emberi nagyság erejét is. „Emlékeznünk kell mindazokra, akik keresztényként életük kockáztatásával mentettek embereket” – fogalmazott. A miniszterelnök-helyettes szerint „emlékeznünk

Andrásfalvy János tartományfőnök átveszi Yacov Hadas-Handelsman, Izrael magyarországi nagykövete-től a kitüntetést és az oklevelet

nemcsak szavakkal kell, hanem tettekkel is, mindenekelőtt azonban örködni kell, hogy a holokauszthoz hasonló tragédia többé ne történhessen meg...” – tette hozzá Semjén Zsolt.

Jákov Hadasz-Handelszman, Izrael magyarországi nagykövete arról beszélt: a Világ Igaza kitüntetés a zsidó nép és Izrael Állam hálájának legmagasabb rangú kifejezése, amellyel olyan nem zsidó embereket tüntetnek ki emberségükért és bátorságukért, akik életüket kockáztatva mentettek zsidókat, Kiss Mihály pedig valóban megérdemli az elismerést, mert rendkívüli bátorságot tanúsítva segített zsidó gyerekeknek, bújtatva őket üldözőik elől, és ezzel saját életét is kockáztatta. Megjegyezte, az a tény, hogy Kiss Mihály pap volt, még jelentősebbé teszi cselekedeteit, figyelembe véve az akkori vallásközi kapcsolatokat.

Az ünnepség végén a kitüntetést és az oklevelet Andrásfalvy János tartományfőnök vette át Jákov Hadasz-Handelszman nagykövettől és Semjén Zsolt nemzetpolitikaért felelős miniszterelnök-helyettestől.

„Annyira élőnek érzem Don Boscót, hogy várom, mikor kopogtat be az ajtón...”

Interjú Koblenz Attilával

Koblenz Attila neve sokak számára már ismerősen csenghet, hiszen hosszú évek óta meghatározó alakja a Magyar Szalézi Tartománynak. Elhivatottsága a Szalézi Család mellett különös szalézi találkozásokkal indult, majd már pedagógiai igazgatóként, kollégiumvezetőként és nem mellesleg szalézi munkatársként folytatódik. „Brr-brr” csörög a telefon – hívnak a szaléziak, növekszik a kovász.

Hogy vagy?

Köszönöm szépen, most egy kicsit fáradtan, de ilyenkor mindig sok a munka, féléváltás, rengeteg adminisztráció, sok dolog van, amivel foglalkozni kell. A pedagógusokkal kapcsolatban minden hír érzékenyen érint minket, és ezt kezelni is kell.

Hogyan kapcsolódik a te munkád ezekhez a feladatokhoz?

A szalézi iskolákért vagyok felelős, a tartomány intézményi szinten két részre osztható, vannak olyan tartományi intézmények, melyek a Don Bosco Szalézi Társasága alá tartoznak (pl. rendházak), de 2013-ban hoztuk létre a Szalézi Intézmény Fenntartót, mely az összes szalézi köznevelési intézményt fogja össze Magyarországon, az óvodától egészen az egyetemista korosztályig. Ennek praktikus okai voltak, mert ezzel a lépéssel átláthatóvá tudtuk tenni a köznevelési és az egyházi műveink működését. Egyébként ez a kettéválasztás Albert Van Hecke korábbi tartományfőnök atya ötlete volt. Andrásfalvy János tartományfőnök atyával ketten képviseljük a Szalézi Intézmény Fenntartót. Ez abból a szempontból is előnyös, mert ha tartományfőnök atya külföldön tartózkodik, vagy egyéb elfoglaltsága van, akkor teljes felelősséggel vállalhatom a köznevelési intézmények képviseletét. A személyes pedagógiai munkától sem szakadtam el, hiszen vezetem az óbudai egyetemi szak-

kollégiumot, ahol reményeim szerint a felnövekvő katolikus értelmiségnek tudunk szalézi alapokat adni Sabu atya és Sivadó Balázs segítségével, de megemlíthetném a teljes óbudai közösséget, akik gyakran szerveznek programot a fiatalokkal együtt.

Miért lettél pedagógus?

Érdekes módon két hivatás között vacilláltam fiatal koromban, az egyik a pedagógia volt a másik pedig az orvoslás. Biológia tantárgyból és földrajzból fakultáltam, pontosan az orvosi egyetem miatt. A biológia fakultáción az akkori tanárunk elvitt boncolásra, azért, hogy kipróbáljuk, hogy mennyire bírjuk mi, akik az orvosira szeretnének felvételt nyerni. Hát én az első gyakorlatnál rögtön elájultam, de nem akartam feladni, tettem még egy próbát, elmentem egy újabb gyakorlatra, ahol egész sokáig bírtam talpon maradni, addig, amíg az osztálytársnőim jobban szemügyre nem vették a szerveket, na ott újra elájultam. Ekkor eldöntöttem, hogy ez nem az én utam, ehhez túl érzékeny voltam. Azonban egyáltalán nem bántam, hogy a pedagógus pályát választottam, mert nagyon szerettem tanítani.

Sokan tudhatják már, hogy a tanári

Fotó: Giacinto Szabina

pályafutásod az albertfalvi Don Bosco Általános Iskolában kezdődött. Hogyan kerültél ebbe az intézménybe?

Különös, hogyan bukkantam rá, arra emlékszem, hogy a vasárnap estéket mindig a nagyanyámnál töltöttem, és onnan mentem be minden hétfőn az egyetemre. Reggel pedagógia előadás volt, ami nem kötött le túlságosan ezért úgy szerelkeztem fel erre az órára, hogy az első újságárusnál vettem egy Nemzeti Sportot, illetve otthonról vittem magammal az Új Embert (katolikus hetilap), amit mindig a leghátuljáról kezdtem el olvasni, egészen pontosan az állásajánlatokat kezdtem el böngészni. Ott találtam rá arra az állás-hirdetésre, miszerint pedagógusokat kerestek egy újonnan induló 12 évfolyamos gimnáziumba, Albertfalvára. Nagyon megtetszett, mindig is katolikus iskolába szerettem volna tanítani. Érdekes történet, hogy az iskola 1992. január 31-én kapta meg a működési engedélyt az önkormányzattól, de csak nyolc évfolyamra. Dr. Verbényi István plébános, akihez nagyon közel állt Don Bosco (később maga is szalézi munkatárs lett) Bosco Szent János közbenjárását megköszönve Albertfalvi Don Bosco Általános Iskolának nevezte el az intézményt. A pedagógusok felvételi beszélgetése során figye-

lembe vették a kívánságot, miszerint ötödikes osztályt szerettem volna vezetni, így kezdésnek megkaptam egy 37 főből álló csapatot. Fantasztikus volt, de főleg azért, mert az első nevelői értekezleten az igazgató bejelentette, hogy járt a szalézi tartományfőnöknél (Havasi József atyánál), akitől kért egy szalézi szerzetest az iskolába. Az akkori tartományfőnök nagyon készségesen küldött is az iskolába egy „frissen végzett” novíciust. Így szeptember első napjaiban megjelent Albertfalván Ábrahám Béla atya.

Azelőtt még soha nem találkoztam szaléziakkal. 1992. augusztus 30-án, amikor az új albertfalvi iskola Veni Sancte szentmiséjére mentem, a Kálvin téren, a villamosmegállóban állt egy pap, rá is köszöntem, hogy „Dicsértessék a Jézus Krisztus!” Mind a ketten ugyanarra a 47-es villamosra szálltunk, pár megálló után az atya megkérdezte, hogy merre megyek, mondtam neki, hogy Albertfalvára, mert most nyílik ott egy általános iskola, ahol tanítani fogok. Nagyon megörült, mert kiderült, hogy az évnitó szentmisét ő fogja tartani, és be is mutatkozott: „Havasi József atya vagyok...”

Rendkívüli lelkesedéssel vettem bele magam a munkába. Ehhez nagy segítséget nyújtott Béla atya személye, sokszor akár úgy is, hogy nem szerettem volna lemaradni mögötte. Együtt szerveztünk kirándulásokat, táborokat, erdei iskolákat. Mindkettőnk számára nagyon emlékezetes élmények maradtak, amit talán jelez, hogy ősszel a kazincbarcikai közösségnek volt egy torinói zarándoklata, és Béla atya a 30 éves barátságunk alkalmából engem is elhívott erre az utazásra. Ezzel nagyon nagy örömet okozott!

Volt még más különös találkozásod is a szaléziakkal?

A kilencvenes évek közepén kaptam egy telefonhívást az ELTE-ről, hogy lenne egy pedagógus jelölt, akit mentorálnom kellene a pedagógus képzést befejező hosszú gyakorlatán. Elvállaltam a felkérést, így lettem biológiából tanára Andrásfalvy János atyának. Valószínűleg, tudta rólam az egyik ELTE-s tanárom, hogy vallásos vagyok és ezért kért fel, hogy János atyát én mentoráljam.

Nem csak tanárként, hanem igazgatóként is dolgoztál az iskolában. Tervben volt, hogy iskolaigazgató legyél belőled?

Amikor elindult az oktatásban a vezetőképzés, akkor Béla atya megjelent az osztályteremben és elmondta, hogy ő

jelentkezett egy egyetemi posztgraduális vezetőképzésre. Gratuláltam neki, hisz úgy éreztem, hogy minden képessége megvan hozzá, de kiegészítette a mondanóját azzal, hogy hát ő nem szeret ilyen helyekre egyedül járni, ezért benevezett engem is. Így jártunk együtt egyetemi vezetőképzésre, elsőként az országból, katolikus iskolából. Ezért mindig furcsán néztek ránk, amikor együtt mentünk vizsgázni, mondták is, egyházi iskolából még senkit nem láttak, szerzetest pedig főleg nem. A képzés elvégzése után a fenntartó Budapest-Esztergomi Főegyházmegye pályázatot írt ki, mert az igazgató nyugdíjba ment. Nagyon sokan jelentkeztek erre a pozícióra, de én nem, hiszen nagyon szerettem tanítani. Nagy nyugalomban ültem itthon, amikor megszólalt a telefonom, plébános atya és az akkori EKIF igazgató hívtak azzal, hogy miért nem látják a jelentkezésemet a többi között. Mondtam nekik, hogy én pedagógus vagyok, tanítani szeretnék. Jött a válasz, hogy de hát nem azért küldtek el a vezetőképzőre. A sorsom Béla atya segítségével beteljesedett és így lettem az iskola következő igazgatója.

Az eszemmel megértettem, de szívemmel nagyon nehezen tudtam feldolgozni azt, hogy a szaléziak akkor hagyták ott az iskolát, amikor én lettem az igazgató. „Cserbenhagyásos gázolásnak” éltem meg. Így nagy boldogsággal töltött el, amikor 2004 tájékán kaptam egy hívást Havasi atyától, hogy ha lejár az igazgatói megbízásom, akkor várnak a szaléziak pedagógiai igazgatónak. Erre természetesen igent mondtam, mert nagyon vártam, hogy újra velük dolgozhassak.

Amikor 1992 elején kezembe került az a bizonyos álláshirdetés, akkor kezdtem el megismerni Don Boscót, elolvastam a *Fiúk apostola* és a *Csavargók barátja* című könyvet. Teljesen le voltam döbbenve, hogy ezt én is így szeretném csinálni, a könyvek minden egyes szavát ittam. Fantasztikus érzés volt azt átélni, hogy a pedagógiával kapcsolatos érzéseimet leírva látom, és ezt valaki csinálta már a 19. században. Tudtam, hogy odafele az égben rendezték ezt el, hogy én találkozzak Don Boscóval és a szaléziakkal. Már ott szerelmes lettem a szalézi rendbe, és azt is vallom, hogy ez a szerelem nem múlt el.

Az albertfalvi évekhez tartozik, hogy 1995-ben Béla atya felvetette, hogy jó lenne létrehozni egy albertfalvi szalézi munkatársi csoportot, így két év felké-

szülés után ígéretet tettünk. A táborozások kibővültek egy péntek délutáni, szülőkkal megerősített oratóriummal. Szerdánként a tantestület szervezésében zajlott a tanár-diák foci, az egész iskola ott volt ezeken az eseményeken, az is eljött, aki nem rúgta a bőrt, csak szurkolt társainak.

Milyen feladatra hívtak a szaléziak, mivel keresett meg Havasi atya annak idején?

Már előtte is segítettem a szalézi iskolákat, különösképpen a kazincbarcikai szakiskolát. Majd hivatalossá tettük a munkakörömet, így lettem az óbudai kollégium vezetője, és a szalézi iskolák pedagógiai igazgatója, akkor még csak három intézménynek: a kazincbarcikai Don Bosco Iskola, az óbudai Szent Péter és Pál Általános Iskola, illetve az akkor frissen átvett nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola (ma már új nevén Zafféry Károly Szalézi Középiskola) tartozott ebbe a körbe.

Jó volt ezeket a kis intézményeket vezetni, vannak emlékeim az akkori látogatásokról, sőt, amikor először jártam a kazincbarcikai iskolában, akkor még csak Herbolyán volt az intézmény. Emlékszem, hogy a tanulók, tanárok fapallókon egyensúlyozva tanultak, mert bokáig állt a talajvíz a műhelyekben. Már akkor nagyon tiszteltem azokat a tanárokat, akik nap mint nap megküzdnek az elemekkel, és ott vannak diákok között. Megfogott a nyergesújfalui iskola családiás légköre. Amikor kinéztem az ablakon egy-egy tanteremből és láttam a Dunát, akkor azt gondoltam, hogy ez a világ legszebb iskolája. Ekkor még néhányan elegen voltunk az intézmények irányítására, de a szaléziak mindig szeretnek nagyot álmodni, a megelőző módszert szélesebb körben megismertetni. Ezért is került átvételre a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium, majd a 2013-as jubileumi évben a META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium és a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium. Kialakult egy viszonylag nagy intézményhálózat, új munkatársak kerültek a csapatba. Létrejött egy erős közeg, mely főleg szakképzési irányba ment el, hiszen fiataljaink nagy részre a szakképzésben tanul. A kazincbarcikai példa nyitotta fel még jobban a szemünket arra, hogy a diákokat idő előtt ne vesztítsük el, ne morzsolódjanak le, ezért indult el az úgynevezett „Tedd Képessé” műhelyiskola pilot-program, melyet az állam is önálló iskolatípusként ismert el.

Ezek a „szürke hétköznapi”, de van egy pontja a hétnek, amit mindig a kollégiumnak szenteltél. Miért vállaltad még a kollégium vezetését ennyi feladat mellett?

Azért minden feladatom mellett megmaradtam pedagógusnak, és örömet okoz, ha a fiatalokkal lehetek. Azért is szerettem ezt csinálni, mert szeretek „lelkizni”, lelki beszélgetéseket folytatni. Ezek a fiatalok vidékről érkeznek Budapestre, utat és útjelzést kell nekik mutatni, ha kéri és igénylik. Igyekszem ebben a segítségükre lenni, akár hajnalig tartó beszélgetésekkel is.

Szombathely–Sorokmajor

Höbörné Horváth Jolán, Györgypál Réka, Németh Ferenc

Mik a következő célok?

Igazából, a kialakult rendszert stabilizálni és a munkatársakat arra motiválni, hogy megtalálják benne az örömet, feladataikat. Mind a szerzetesekkel, tanárokkal, szülőkkel, diákokkal. Elindultak olyan képzések, melyek ezeket segítik, ilyen például a Szalézi Pedagógiai Alapképzés, mely immár 8 éve fut. 2022-ben elindult a Családi Életre Nevelés képzés, mely szintén nagyon sokat ad a szalézi pedagógusainknak. Ami még újdonság, hogy az iskoláinkban pszichológusok dolgoznak, erre a fenntartó is nagy hangsúlyt helyezett, hiszen a vírusos évek

nagyon megnehezítették az iskolai éveket is. Mindezek azért építettük be, hogy a pedagógusok lássák és megéljék a megelőző módszert, a szalézi lelkiséget. A magyar szalézi művet nem csak Magyarországon, hanem nemzetközi szinten is elismerik.

Mit kívánnál a Szalézi Intézmény Fenntartónak? Kívánnál akár több intézményt?

Én azt kívánnám/kívánom, hogy legyen minél több hivatás, mert ez nagyban meghatározza a szaléziak lehetőségeit. Szalézi szerzetesek jelenléte nélkül nem tud működni egyik intézmény sem.

Templomunk 25 éves évfordulója

A sorokmajori Jézus Szíve Templom, Vas vármegyében Szombathely déli részén található Petőfi-telepen áll, amely településnek Sorokmajor volt a régi neve. Az egykori majornak soha nem volt önálló temploma, amikor azonban a szomszédos település, Újperint modern templommal gazdagodott, a sorokmajori hívek Bősze József szalézi plébánossal egyetértésben úgy határoztak, hogy nekik is lesz templomuk.

Az iskolának és szolgálati lakásnak is helyet adó, mintegy százéves, nyeregtetős épület átalakítására több terv is készült. Aztán 1996-ban megkezdődött a munka. A volt szolgálati lakásból készült el a templom, a kibontott téglákat pedig megtisztították és ebből épült a bejárat fölé a templomtorony. A hátsó részben a hitoktatásnak jó feltételt teremtő helyiséget és a sekrestyét alakították ki. Apró lépésekben, rengeteg társadalmi munkával formálódott a romos épület Isten Házává. A templomot 1997. október 19-én szentelte fel dr. Konkoly István megyéspüspök ünnepi istentisztelet keretében.

A sorokmajori Jézus Szíve-templom fennállásának 25. évfordulója alkalmából 2022.október 23-án került sor az ünnepi szentmisére. Szeretett templomunk megtelt az ünneplőkkel.

A szentmisét P. Fazakas Z. Márton csornai premontrei apát celebrálta, aki mindenkit meglepve, nagy alaposággal beszélt templomunk múltjáról és jövőjéről, pedig az apát csaknem 100 km-re lakik Szombathelytől. Nagy erőt és lelkesedést adott szentbeszéde, amiért azóta is hálásak vagyunk.

Az ünnepségen részt vettek még: Don Roman Jachimowicz Közép- és Észak Európa regionális tanácsosa Rómából; P. Csány Péter SDB, a Szent Kvirin (szalézi) plébánia plébánosa; Vendrey Gábor SDB atya; Nádudvari Géza szalézi tartományi

titkár; dr. Hende Csaba Sorokmajor országgyűlési képviselője egyben az Országgyűlés törvényalkotásért felelős alelnöke; Ágh Ernő Szombathely 12. számú választókerületének, így Sorokmajornak is az önkormányzati képviselője; Balázs Péter Vas vármegye jegyzője; dr. Melega Miklós a Szombathelyi Közgűlés által a Nemzeti Összetartozás Szombathelyi emlékbizottságához delegált városi képviselő; és Pham Quoc Thai Hung Savio Domonkos, a sorokmajori Jézus Szíve templom káplánja.

Az ünnepséget megelőzően, már több héttel elkezdődtek az előkészületek a méltó ünneplésre. Az egyházközség és a helyi lakosok segítségével rendeztük a templom környékét, Domonkos atya feldíszítette a templom bejáratát, a hölgyek feldíszítették a templom belsőjét virágokkal, szalagokkal. Black Éva néni csodálatosan finom gulyáslevest főzött a templomkertben 200 főre. A helyi polgárőrség Giczi István vezetésével biztosította és irányította a forgalmat és a parkolást a templom előtt. Egy szóval minden összeállt a 25 éves jubileum megünnepléséhez. A műsor felkonferálása után első fellépőként Paulik Judit orgonán játszott, azután Sümegi Tamás két, templomunkhoz kapcsolódó versét édesanyja olvasta fel. Harmadikként a balogunyomi Bel Canto énekegyüttes angyali hangon előadott énekeiben gyönyörködhattünk. A műsor végére pedig egy igazán nagy attrakció következett: Domonkos atya vezetésével, lelkes animátorok segítségével (Bogi, Emma, Juli) az oratóriumba járó kisgyerekek előadását csodálhattuk meg, és ez fel is tette a koronát a 25 éves jubileumi ünnepségre. A program végén a Szombathelyi Nemzeti Összetartozás Emlékhely megvalósítása érdekében a sorokmajori Jézus Szíve Egyházközség adományt adott át dr. Melega Miklósnak.

A nap hátralévő részében a templomkertben gyűltek össze az ünneplők, ahol szeretetvendégség keretében töltöttük együtt a délutánt.

Don Bosco, a fiatalok apostola

Iskolai ünnep, amely megidézte Don Boscót

Artista, nevelő, bűvész, pap, rend-
alapító. Kreatív innovátor, mókamester,
misztikus álomlátó. Pedagógus, temp-
lomépítő, királyok és miniszterek tanács-
adója, a XIX. század legfőbb influensze-
re. Szent.

Ez mind, így együtt. Ő volt Bosco Szent
János, a Don Bosco Szalézi Társasága
szerzetesrend és a körülötte tevékenyke-
dő világiakat tömörítő számos csoporto-
sulás – amiket így együtt Szalézi Család-
nak nevezünk – megalapítója.

Pedig egy egyszerű, ma úgy mondanánk,
halmozottan hátrányos helyzetű család-
ból származott. János még gyerek volt,
amikor egy álomban egy „méltóságteljes,
fényesen öltözött férfi”, majd egy
„szépséges asszony” jelent meg neki, és
megmutatták az élethivatását.

Don Bosco nevelési módszereiről köny-
vek sokasága íródott, a maga idejében
formabontó, sőt botrányos volt az a ked-
ves szeretet, amivel a legszegényebb
ifjakat körülvette. Ma azt mondanánk, a
bizalom pedagógiáját, élménypedagógiát
alkalmazott, organikus pedagógiai szem-
lélettel fordult a gyermekek felé. Nevelői
módszere, ami akkor formabontóan mo-
dern volt, tulajdonképpen ma is az.

És nemcsak modern, de hatásos is. Ahol
abban a vidám, szeretetteljes, bizalomdús
léghelyen nevelik a gyerekeket, fiatalo-
kat, amit ő hagyott ránk, ott a gyümöl-
csök nem maradnak el.

Konkrét példája ennek az Óbudai Szent
Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és
Óvoda. A mintegy 300 gyermeket szám-
láló intézmény idén január 27-én tartotta
a hagyományos Don Bosco napot, mely-
nek keretében az iskolai osztályok külön-
böző produkciókat adnak elő a tanáraik-
nak és a szüleiknek. Volt szerencsém
részlet venni ezen az ünnepségen, amely
valóságos csoda volt. Az egy dolog,
hogy a műsorban szinte minden óvodás
és diák szerepet kapott. Az már egy má-
sik, ahogy, amilyen lelkesedéssel, örömmel
és szívvel vetették bele magukat az
ünnepi előadásba.

Az ünnepi műsor része volt egy kedves színdarab Don Boscóról

A műsorban volt néptáncos színdarab,
amelyen könnyesre nevtük magunkat.
Musical, ami elgondolkoztatott és ismét
megnevettetett. És egy végtelenül kedves
színdarab Don Boscóról, amiben minden
egy általános iskolás részt vett.

A darabot és a zeneszámokat az igazga-
tóhelyettes írta, aki egyben koreografált
és rendezett is. A gyerekek nemcsak ját-
szottak, hanem a színpadot is ők rendez-
ték át a jelenetek között gyorsan, fenn-
akadás nélkül.

Mi, nézők már ekkor meghatódtunk.
Pedig a csattanó még hátra volt: a záró
számban ugyanis a tanárok mentek fel a
színpadra énekelni, a diákok pedig elő-
ször széles mosollyal, majd tapssal, vé-
gül a sapkáikat a levegőbe hajigálva ün-
nepelték a tanáraikat, akik egyre megha-
tódottabb arccal álltak ott és énekeltek a
Don Boscóról szóló életvidám, fülbema-
szó dallamokat.

Aztán a gyerekek visszatapsolták őket.
Amire végképp senki nem számított...
Látszott a tanárok arcán a tanácsstalanság,
hogy akkor most visszamenjünk? Persze
visszamentek és utoljára együtt velünk, a

közönséggel, a gyerekekkel újra eléne-
kelték a záró Don Bosco éneket.

Ahogy ott álltam a gyerekek között, át-
érezve az örömeiket, nézve a tanárok
könnyes tekintetét, ahogyan a kis lurkói-
kat figyelték, az jutott eszembe, hogy
Don Bosco most biztosan itt van és na-
gyon boldog.

„Légy vidám, tedd a jót, a verebek meg
had' csiripeljenek... és szeresd őket úgy,
hogy érezzék, szeretve vannak.” Hát, itt
bizony ez a szeretet, ez a vidám, ugyan-
akkor mélyen, szívtől szívig ható szeretet
kerített bennünket hatalmába. Nyilvánva-
ló volt, hogy a Péter Pálos gyerekek ér-
zik, hogy a tanáraik szeretik őket – és ezt
egy elsőprő ünnepléssel vissza is jelezték
nekik.

Ez az a lélek, amiért Don Bosco az életét
adta: az öröm, a megélt, szívet-lelket
átformáló szeretet, a nevelő és gyerek
közötti vidám, bensőséges közösség lel-
ke.

Ezt a lelket kívánom mindannyiunknak
ezen a szép ünnepen. Mert ez, ha hatal-
mába kerít bennünket, boldogságot hoz.
Bosco Szent János, könyörögj érettünk!

Munkatársi hírek

Mogyoród – Margit mamára emlékeztünk *Lichnerné Hegedűs Piroska SC*

A szalézi munkatársak november 25-én együtt, mégis külön-külön igyekeztek megünnepelni Margit mama halála/égi születésnapja évfordulóját.

Óbudán az *Apostoli életút* ajánlása alapján volt egy szentmise, amit a helyi csoport érte és a munkatársakért ajánlott fel és vettek részt rajta.

Nyergesújfalun éppen az adventi koszorúk készítésében segédkeztünk, majd az oratóriumból átmentünk a szomszédos templomba szentmisére. Mivel aznapra már volt fizetett miseszándék, így egyénileg ajánlottuk fel a szentmisét a szalézi munkatársakért és új munkatársi hivatásokért.

Mogyoródon nem nagyon kellett gondolkodni azon, hogy milyen módon ünnepeljük meg Margit mamát. Mivel a háztartásban is nagy segítsége volt Don Boscónak, ezért valami hasonlóval emlékeztünk meg róla: bekapcsolódtunk az ilyenkor nálunk éppen zajló ostya sütésébe. Közben beszélgettünk az életéről, a tiszteletére megjelent adventi könyvecskéből olvastunk fel, imádkoztunk érte és a napot szentmisével zártuk.

De beszéljenek a képek helyettem!

Simon Zoltán formációs felelős bemutatja a képzési anyagot

Óbuda – Formációfelelősök találkozója *Lengyel Erzsébet SC*

A szalézi munkatársi csoportok formációfelelősei találkoztak január 21-én, szombaton Óbudán, a Don Bosco Oratórium és Közösségi Házban.

Bángi-Magyar Attila koordinátor köszöntötte a csoportok képviselőit, akik a Don Bosco Oratórium és Közösségi Ház Margit mamáról elnevezett bárjában gyülekeztek. „Jó helyen vagyunk” – mondta, kiemelve a létesítmény különleges mivoltát, rávilágítva működésének egyes részleteire, biztatva a munkatársakat, hogy lehetőségeik szerint járuljanak hozzá a működtetés költségeihez.

A bevezető után Andrásfalvy János tartományfőnök atya vette át a szót, folytatva a létesítmény bemutatását, kiemelve, hogy az épület elsősorban a fiatalok, fiatal családok javát szolgálja, de nem egy „profitorientált vállalkozás”, majd áttért az éves strenna ismertetésére. Rámutatott, hogy a Szalézi Család olyan, mint egy nagy fa, telve az életszentség gyümölcseivel. Ezek között elsőként ott találjuk Margit mamát, Don Bosco édesanyját, de a szerzetesek között számos világi is képviselteti magát. Részletesen szólt a strenna üzenetéről, amely az idén Don Bosco Szalézi Családjának világiakból összetevődő részére fókuszál.

Csány Márton, Don Bosco volt növendékeinek képviselőjében a Szalézi Család Lelkiségi Napjairól mondott el több érdekes mozzanatot, kiemelve, hogy számára a program legérdekesebb része a kerekasztal beszélgetések voltak, ezeknek a tanulságából adott át néhány értékes gondolatot.

Simon Zoltán, a szalézi munkatársak formációs felelőse a strenna központi gondolatát fejtette ki, párhuzamot vonva II. János Pál *Christifideles Laici* kezdetű, színódus utáni apostoli buzdításával a világi hívőknek az Egyházban és a világban betöltött hivatásáról és küldetéséről.

A világ evangelizálásához elsősorban evangelizálókra van szükség – ehhez adott segítséget a március 3–5. között a nagyböjti lelkigyakorlat Péliföldszentkereszten, amelyen „Új élet Krisztusban” címmel tartott kurzust a Szent András Evangelizációs Iskola a szalézi munkatársaknak.

Óbuda – Hirdessétek úton-útfélen... Marillai Andrea SC

Az adventi rohanásban gyakran elfelejtkezünk arról, hogy maga az ünnep, a karácsony miről is szól. Nehéz ellenállni a környezetünkben áradó nyomásnak, ami a vásárlásra, dekorálásra, különleges ételek elkészítésére ösztökél. Ráadásul, ha mégse igazodunk az elvárásokhoz, még lelkiismeret furdalást is érzünk, mintha valamit elmulasztottunk volna. Éppen ezért fontos minél gyakrabban emlékeztetnünk magunkat és a hozzánk közel állókat, hogy a Megváltó születésére készülünk, nem egy *Ki tud többet vásárolni?* versenyre.

Minden változás belül kezdődik, vallják az óbudai szalézi munkatársak közösségének tagjai. Saját magunkat kell „fegyelmezni”, hogy ne essünk bele abba csapdába, amelyet a fogyasztói társadalom állít. Nehéz megtalálni a helyes közép-utat, hiszen ajándékot adni, örömet szerezni jó, a családtagok, barátok, ismerősök személyének fontosságát is kifejezzük azáltal, ha megajándékozunk őket. Ebben a helyzetben jelenthet igazodási pontot annak az óriásplakátnak az üzenete, amely a Bécsi úti szalézi kápolnával szemben a híveket és minden arra közlekedőt emlékeztetnek, hogy a legnagyobb ajándék nekünk, keresztényeknek, de az egész világnak is Jézus.

A központi gondolat vizuális megjelenítése Tremmel-Hudik Katalin akvarelljének felhasználásával Fekete-Onodi Lilla alkotása, amely egyszerűségével, de lényegre törően fejezi ki a mondanivalót. A plakát nem akar több lenni, mint egy üzenet megfogalmazása, amely elsősorban minket, hívőket kell, hogy megszólítson: ünneplésünkkel, szokásainkkal a Megtestesüléshez és Jézushoz való viszonyunkat mutatjuk. Ha közösségeinkben valóban a betlehemi Kisded kerül a középpontba, akkor teljesebb, örömtelibb lesz a karácsonyunk, és a belső megújulásnak előbb-utóbb hatása lesz környezetünkre.

Az óbudai szalézi munkatársak ünnepi óriásplakátja a Budapest III. kerület, Bécsi út 132. szám alatt egész decemberben hirdette, hogy a legnagyobb ajándék: Jézus.

Tremmel-Hudik Katalin az óriásplakáttal

Munkatársak ígérettétele Kazincbarcikán Begovné Kati SC

Bosco Szent János égi születésnapját 2023. január 29-én ünnepeltük a Szent Család templomban. Az ünnepi szentmisét Andrásfalvy János tartományfőnök atya mutatta be, aki homíliájában példaképnek állította eléink Don Boscót.

A homília után négy jelölt tett szalézi munkatársi ígéretet: Jancsurák Lajosné Éva, aki 26 éve lelkes karitás tag, elkötelezett szalézi támogató, az Oratórium rendszeres segítőtje; Szilágyi Jánosné Györgyi az oratórium és egyéb szalézi programok aktív résztvevője; Pozvai Szilvia, aki Zalaegerszegen Don Bosco szellemében neveli a fiatalokat, remek foglalkozások keretében és Juhász Szabolcs, aki az oratóriumi fiúkkal folytat évek óta foci foglalkozásokat, amelyeket mindenkor felhasznál vallásos nevelésükre.

A Magyar Szalézi Munkatársak Egyesületének vezetője, Bángi-Magyar Attila SC előtt tették le munkatársi ígéretüket a jelöltek, mely ígéret további életük egyik meghatározó eleme lesz. Megköszönte ígéretüket és jókívánságaival, hasznos tanácsokkal, biztatással látta el az új szalézi munkatársakat.

A szentmisét követően P. Tran Si Nghi Ferenc SDB plébános atya és karitász munkatársai pogácsával és forró teával kínálták a jelenlévőket, Ábrahám Béla atya, rendházigazgató pedig a Don Bosco Sportközpontba hívta agapéra a szalézi papságot, a szomszédos plébánosokat, néhány meghívott vendéggel, valamint az új és régebben ígéretet tett szalézi munkatársakat.

Imádkozunk az új munkatársakért, akik remélhetőleg erősítik a szaléziak áldásos tevékenységét városunkban, amire oly nagy szükség van!

Juhász Szabolcs, Szilágyi Jánosné Györgyi, Jancsurák Lajosné és Pozvai Szilvia munkatársi ígéretet tettek Kazincbarcikán

Szalézi Ifjúsági Mozgalom

Adventi lelkigyakorlatok Péliföldszentkereszt

12–15 évesek

Ilonczai Előd

Ezekben a lelkigyakorlatokban azt szeretem a legjobban, hogy a kis csoport vezetőink és a lelkigyakorlat vezető szalézi próbál minket a Jóistenünkhöz vezetni. Külön köszönöm csoportvezetőmnek, hogy sok új dolgot tanultam tőle és általa közeledtem a Teremtőhöz. Főként élveztem a reggeli imákat és a szentségimádást. A 12–15 éveseknél a sok program közül nekem személyes kedvencem a gyertyaláng őrzés volt. A sok egyéni elmélkedés a nagycsoportban jót tett nekem. Az esti teaházakban a kedves ismerőseimmel eltöltött beszélgetések jelentették az igazán boldog perceket.

15–18 évesek

Forczek Krisztina

Ez a hétvége számomra tökéletes volt arra, hogy kicsit elszabaduljak a nagyváros zajaitól, s Istennel és jómagammal való kapcsolatot ápoljam és vizsgáljam. Remekül éreztem magam és rengeteg mindent át tudtam gondolni magamban. A témánk nagyrészt Szent József és álmai voltak. Egyéni elmélkedéseim alatt rájöttem arra, hogy nyugodtan rá merjem életemet bízni Istenre, ahogy József tette. A hétvége alatt nyugodtabbnak, boldogabbnak és magabiztosabbnak éreztem magam. Őszintén szólva, a téma nem csak annyiban segített, hogy jobban ápoljam az Istennel való kapcsolatomat, hanem az első napi résztéma, Jézus születése a hittan érettségi

gi témakörömbé sokat segített. A szentmiséken való prédikációk is mélyen érintettek és rájöttem, lehet olyan a kapcsolat Istennel, mint a mai öngyújtók, amik elektromos öngyújtók. Lehet, hogy álmos voltam már, de aznap este rájöttem, nekem is be kéne fogadnom a fényt. Ahogy elmentem az nap este a virrasztásra, hogy őrizzem a gyertyát, éreztem, hogy az a láng fénye, maga Isten, egyre közelebb ér a szívemhez. Mindeközben rengeteg új barátot szereztem, akikért nagyon hálás vagyok. A sok kávézgatás, séta, nevetés, megértés. Innen is köszönöm nekik. Ebből a hétvégéből röviden annyi megmaradt, hogy sok remek program volt és csodásan éreztem magam. A hétvége után már egyre közelebb éreztem magam Istenhez és örömmel várom Jézus szüle-

tésének ünnepét.

18–24 évesek

Nagy Anna

November 25–27. között a 18–24 éves korosztály hétvégjét Csány Péter szalézi atya vezette „A bennünk rejtőző (Isten)gyermek” címmel.

Fáradtan érkezni, rohanva, összeszedetlenül, de mégis lelkesen. Lelkesen. Ez az a szó, ami mindannyiunkat összehozott. Mély és tartalmas együttlétre vágytunk barátokkal, ismerősökkel és Szaléziakkal.

Istennel vagy önmagunkkal találkozni személyes és mély lelkületet kíván, nem lehet keretek közé szorítani, csak ívet adni neki, olyat, mint ami az idej lelkigyakorlat mottója is volt: a bennünk rejtőző (Isten)gyermek. A hétvége fő gondolatait P. Csány Péter SDB atyától hallhattuk, aki számos szempont alapján próbált rámutatni arra, hogy mennyire szoros a kapcsolatunk a bennünk lévő gyerekkel, őszinte-e és feddhetetlen. Olykor szomorú vagy vicces, komoly, ámde Istenközpontú „gyermekded” gondolatok hangzottak el. Az atya egyedi látásmódja

felidézette velünk gyerekkorunk szokásait és a mennyországáról alkotott képünket, mindezek mellett azt, ahogyan a világra tekintünk.

Amit magammal hoztam, az egy esti alkalomkor hangzott el, „Jóéjszakát” formájában De Rossi atyától, aki a döntésekről osztotta meg gondolatait. Vannak pillanatok, amikor mások döntenek helyettünk, de a jelentős dolgokról saját magunk hozunk döntéseket, befolyásolva élethelyzetünket, kapcsolatainkat, tevékenységünket. Isten szépen teremtett bennünket, és a mi döntésünk az, hogy szépen élünk-e, Istennek tetsző életet. Döntés az is, hogy kedves nő leszek-e vagy úriember. Rajtunk kívül álló döntés például a repülőgép felszállása, amit a pilóta határoz meg, vagy ugyanígy a repülőgép landolása. Megannyi szituációban fellelhető a döntés, sokszor komoly dolgokról teszünk elhatározást a mindennapokban, irányt mutatva céljainknak. Egy lelkigyakorlat mélysége nem feltétlen rögtön érződik, hanem utána, miután véget ér az alkalom. Ülepszik, érlelődik bennünk és átjárja a napjainkat. Ha van

olyan gondolat, amit magunkkal tudunk hozni, már dicsőséges Isten szemében és megérte elmenni.

Magasságot és mélységet bejárva haladtunk az öröm útján közösen, Mária elé járulva. Elé vittük terheinket, amik lefelé húzták a vállunkat, és megszilárdítottuk erősségeinket, hogy azt megsokszorozva tudjuk kamatoztatni talentumainkat.

Élmény, együttlét, gazdagodás, döntés. Talán ez a négy szó fogalmazódott meg bennem, ami a legjobban írja le a hétvégét számomra. Egy lelkigyakorlat legnagyobb esszenciája, ha mi magunk is oda tesszük a részünket és sokkal-sokkal többet kapunk vissza. Legyen szó lelki beszélgetésről, gyónásról, egyedültről vagy bármelyik közösségi élményről, amik közül kedvünk szerint tudtunk választani.

Isten gyermekének lenni csodálatos érzés, tudnunk kell nevetni és őszintének lenni és „...ha nem változtok meg, és nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem juttok be a mennyek országába!” (Mt 18,3–4) Rohanjunk elébe!

Mondjunk neki köszönetet a hétvégéért és öleljük meg, lelkesen! ☺

25–35 évesek

Zéman Gergely

November utolsó hétvégéjén a 18 év feletti fiatalok töltöttek fel Péliföldszentkereszten, akikkel együtt gyűjthattuk meg advent első gyertyáját. A 24–35 évesek a „Kényszermentes találkozások” mottó alapján elmélkedtek Kővári László szalézi atya vezetésével. A hétvége megvalósulását a Nemzeti Együttműködési Alap „Adományok után járó normatív kiegészítésen alapuló támogatás civil szervezetek részére 2021” elnevezésű pályázatban elnyert összeg is segítette.

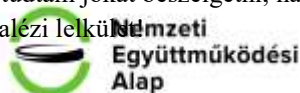
Egy szakdolgozat leadása után új feladatok következnek, és az ember „visszatér a világba”, amelyből addig kicsit kivonta magát. Én is azért mentem Péliföldszentkeresztre, a szalézi lelki gyakorlatra – a feladat abszolválása után néhány nappal –, hogy az új céljaimat Istennel együtt gondoljam át, tüzzem ki, és hogy hálát adjak a sok segítségért, amit tőle kaptam.

Már többedszerre jártam most Péliföldszentkereszten, a hely egyre inkább ismerős, otthonos számomra, már a rendház kezdetben labirintusszerű folyosóin sem tévedek el. Jó volt találkozni régi ismerősökkel és új arcokkal egyaránt. Az én korosztályomnak a lelki gyakorlat elmélkedéseit Kővári László szalézi atya tartotta, ezek mottója „Kényszermentes találkozások” volt. Az atya jó adag személyességgel fűszerezve négy evangéliumi történetet bontott ki nekünk, melyekben egy-egy, Jézussal való találkozásra tekinthettünk rá. Először is Zakeus történetét néztük meg, majd az emmauszi tanítványok találkozását a feltáma-

dott Krisztussal. Végül Jézusnak az őt meg nem értő názáreti-ekkel való találkozásáról, valamint a gazdag ifjú történetéről beszélünk. Ezek után az egyéni elmélkedések és a kiscsoportos beszélgetések alkalmával még jobban elmélyedhettünk ezekben a történetekben, vagy – a kényszermentes találkozások jelszavával – más témákban, amelyek foglalkoztattak minket.

Szombaton és vasárnap volt szentmise, és más programpontokkal is készültek nekünk a szervezők. A teljesség igénye nélkül ilyen volt például a kis éjszakai túra a temetőhöz, ahol a Péliföldszentkereszten eltemetett szaléziak nyugszanak, vagy az adventi gyertyagyújtás szombat este, továbbá a szaléziakkal való kerekasztal-beszélgetés a hivatásukról. Ha pedig kényszermentes találkozások, akkor a felkínált programok helyett persze saját utakat is lehetett járni, ha azt éreztük, hogy egy elcsendesedés most közelebb vinne Istenhez. Így én is elmentem egy esti sétára a már korábban említett temetőhöz, valamint végigjártam egyedül a sötétben „A fény útjának” kivilágított stációit, a Mária-szoborig és a forrásig, vagy épp beültem néhány csendes percre a kápolnába.

A hangulat természetesen kifogástalan volt végig, de hát csodálkoztam is volna, ha egy szalézi eseményen nem ilyen. Szombat este még egy nagy gitározásba is belekezdünk páran a kápolnában, a közelben aludni vágyók legnagyobb öröme. Összességében nagyon jól éreztem magam. Istennel együtt át tudtam gondolni néhány fontos dolgot, és a többi résztvevővel is tudtam jókat beszélgetni, nagyokat nevetni. Ez a hamisítatlan szalézi lelki

P. Vendrey Gábor SDB

„Minden kegyelem” (Szent Ágoston)

Köszönöm a Jóistennek a gyógyulásomat.

Nagy kegyelem ez.

Megtámadt a rák betegség. Amikor kiderült a baj, rögtön kértem a betegek szent kenetét, mert azáltal a gyógyító Jézus érint meg bennünket. Valóban: a Szentlélek rögtön eltöltött a gyógyulás biztos reményével, lelki békével és örömmel. A gyógykezelés és az azt követő erősödés ideje igazi kegyelmi idővé lett: a szenvedés mellett rengeteg vigasztalással ajándékozott meg a Jóisten. Természetesen kértem a Szűzanya segítségét és Boldog Sándor István közbenjárását is.

Hogy derült ki a baj?

Tavaly szeptemberben két szalézi rendtársammal a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus pápai szentmiséjére igyekeztem. A Nagykörúton szálltunk le a villamosról, és gyalog mentünk a Városligetbe, ahol a műjégpálya épületében volt a papi öltöző. A rendtársaim 20 illetve 30 évvel fiatalabbak mint én, és nagyon siettek. Nem bírtam ezt az iramot, de szégyelltem szólani. Majd kiszakadt a szívem. Ekkor elmentem orvoshoz, majd számos rendes orvos által végzett vizsgálat után a szombathelyi Markusovszky kórházban a tüdőgyógyászati osztályon ismét egy nagyon alapos, lelkiismeretes orvosra találtam, aki megállapította, hogy a tüdővel nincs baj, de a gyomorban daganat

van. Láttam is a gyomortükrözéskor a monitoron azt a csúnya, nagy hupolagot a gyomorfalamon. Ebből vettek szövettani mintát, ami alapján megkezdték a szombathelyi kórházban a kemoterápiás kezeléseket. A kezelő orvosom biztatott, hogy ezzel, a már 15 éve alkalmazott módszerrel nagy valószínűséggel meg tudnak gyógyítani.

Summa summarum: az Eucharisztikus Kongresszus indította el azt a folyamatot, hogy időben fölfedezték a rákot, melyről tudjuk, hogy minél korábban fölfedezik és elkezdik kezelni, annál könnyebb a gyógyítása. Az én Istenem és Atyám a gyámoltalanságomat is fölhasználta, hogy meginduljon az események lánca.

Minden szentáldozásomnál kértem: „Uram Jézus, szent testeddel és véreddel gyógyítsd meg az én beteg testemet!” Nagyon sokan imádkoztak értem: az elhunyt szüleim, nagyszüleim, papjaim és az itt élők: a rendtársaim, a Szalézi Család, a rokonaim, a három egyházközség, melynek lelkipásztorai vagyunk és mások is. Nagyon kedves a Jóistennek, amikor sokan egy szándékra kitarotán imádkoznak.

A betegség során volt, hogy elájultam, de a hívek rögtön hívták a mentőt, és utána Domonkos atya segítségével a templomban befejezték az ünnepi szertartást. Máskor is olyan jó volt, hogy egy rendtársam ott volt mellettem.

A mentős újra Bence volt, mint az első alkalommal, és most is élveztem a szaktudását és a kedvességét.

Ilyen nagy az Isten jósága! Legyen áldott az Ő Szent Neve most és mindörökké! Ámen!

„Akinek lelkiismerete békében van,
nagy kincset bír.” Don Bosco

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

2009 novemberének egyik hideg estjén egy üresen álló, fűtetlen egri plébániaépületben – három takaró alatt – a Don Bosco életéről szóló „Fiúk apostola” című könyvet olvastam. Alapító atyánk utolsó napjairól így ír a szerző, dr. Lukács István szalézi atya:

„A Szent ott feküdt az ágyon. Feje valamivel magasabban, kissé jobb vállára hajtván pihent a párnán. Arca derűs volt, a szeme félig behunyva. Mellén feszület. Az ágy végén papságának jele: a lila stóla. Fiai most lábujjhegyen közelednek hozzá, egy pillanatra letérdelnek ágya mellé, s egyenként megcsókolják a kezét. Több százan sorakoznak a kis szoba ajtaja előtt. Egész napon át tart a növendékek és az előljárók vonulása.”

Ekkortájt egy biztosítónál dolgoztam, de azt éreztem, hogy az a munka nem nekem való, nem tudnám azt elképzelni egész életemre, mivel nem látom benne a célt, ami motiválna. A fenti, Don Boscóról szóló könyvet olvasva villámcapásként ért a felismerés, hogy ő mennyi ember életére volt hatással, mennyi embert vezetett közelebb a Jóistenhez. Neki ez volt a célja, és az ő élete valóban értelmet nyert!

Imádkozom értetek, hogy velem együtt ti is keressétek és fedezzétek fel azt az utat, amire életünk végén visszatekintve azt mondhatjuk, hogy „volt értelme végigmenni rajta”. Végző soron ez az, ami számít, ez az, ami boldogságot adhat.

Szeretettel gondolok rátok!
Jani Áron testvér

Animátor mindennapok

„Valamit nagyon tudnak. A gyerekek egy nap után azt mondta, jövőre is akar jönni, pedig sosem lelkesedett a táborokért.” Édesanyám csípte el ezt a mondatot a Csillagtábor (albertfalvi nyári oratórium) egyik napja végén a gyerekekre várakozó szülők között.

De mit is tudunk?

Hogy a szalézi animátorság több, mint gyerekvigyázás. Hogy érdemes egyre jobban megismerni Don Boscót, és magunkévá tenni a lelkiességét. Hogy örömet ad, ha szolgáltatás helyett szolgálatot nyújtasz. Sablonos megállapítások, mégis úgy gondolom, ezeket mindenki megtapasztalhatja, aki komolyan veszi animátorságát.

Nagy közhely még, hogy többet kapsz vissza, mint amennyit beleadsz, de tudom, hogy ez is megállja a helyét. Egy hosszú hét után hallgatni, ahogy a gyerekek a táborhymuszt éneklük; látni, hogy mennyivel ügyesebb animátorok lettek, akiknek én tartottam a képzést, mint én voltam; olyan szervezési készségekre szert tenni, amit később is hasznosíthatok; a régi legkisebb táborozókat az animátorok közt tudni; egy olyan közösséghez tartozni, mint az alfás animátorok: mind százszoros termés az elvetett búzaszemek után.

Bató Misi, albertfalvi szalézi animátor

Segíthetünk?

„Segíthetünk?” – tesszük fel a kérdést a mindennapok különböző helyzeteiben. Az érdeklődés háttérében – az esetek többségében – a jószándék, a másik gyengeségének, elesettségének, ráutaltságának meglátása áll. Segítségünk eredményessége a másik öröme és/vagy annak támogatása abban, hogy legyőzzön egy akadályt. Legyen ez akár fizikai, szellemi, netán erkölcsi. Ez mindkét fél számára építő jellegű, ami elégedettséget, illetve újabb helyzetek észrevételét vagy akadályok leküzdésének módjait fogalmaztatják meg. Természetesen mindnyájan fel tudunk idézni olyan eseteket is, amikor visszautasítást, esetleg durva szavakat kaptunk a jószándékért cserébe. Annak megítélése is, hogy valóban ráutalt-e a segítő fél nem könnyű, hiszen sok mindentől függ. Így például attól, hogy mindaddig valóban jószándékkal közeledtek-e felé, megkérdezték-e őt, hogy miként segíthetnek, vagy csak a saját elképzelésük szerint nyújtottak segítő kezet – talán nehezítve is – a másik helyzetén stb. Tehát a segítség módjai nemcsak a ráérzésekre épülnek, hanem azt egy tanulási folyamatnak is meg kell előznie.

Egy új év kezdetén, Don Bosco ünnepe előtt több kérdés is megfogalmazódik bennem.

– Én és szalézi munkatársi kisközösségünk tagjai örömmel és hiteles természetességgel tudjuk-e közvetíteni hitünket, feltétlen bizalmunkat Istenben, szeretetünket Don Bosco és a gyermekek/ fiatalok irányába?

– Tudok-e/tudunk-e „leltárt” készíteni arról, hogy mit tanultam/tanultunk Don Boscótól, mit kívánunk beépíteni és megvalósítani a fiatalokkal való tevékenységünkbe, és azokat miként tudjuk korunk kihívásainak megfelelő módon aktualizálni?

– Mindezek függvényében milyen – a fiatalok számára a személyiségfejlődésüket, hitbéli épülésüket, esetleg élettervüket segítő – támogatásunkat tudunk felkínálni?

– Ígéretünk megújításakor ismét kész leszek/leszünk-e egy tevékenységi terv megfogalmazásával, megvalósíthatóságának realizálásával?

A fentiek átgondolása is utal arra, hogy nemcsak a hétköznapi tevékenységeink, hanem a szalézi közösségben végzetek is automatizálódhatnak, gépiessé, klisészerűvé válhatnak.

Sokunk már évekkkel ezelőtt ígéretet tett, de azt újból és újból meg kell erősítenünk egy számadást és új terveink megfogalmazását követően. Természetesen ezzel nem azt szeretném sugallani, hogy már feltétlen elavult, amit addig végeztünk, hanem azt, hogy tudni kell észrevenni, ha már változtatni kell, meg kell hallanunk, látnunk a fiatalok jelzéseit, kéréseit. Célunk, hogy a folyamatos tanulással, lehetőség szerint a közösség szolgálatával, önzetlen jelenlétünkkel, a fiatalokkal való együttlétünket örömmel és békével éljük meg. Béke irányukban és egymás iránt is, mert ez jelenti a felszabadult és nem kényszeredett – „a másik mit szól hozzá” vagy „ezt szárnyald túl” versengést – szeretetközösséget, alkotói légkört, mintát a fiataljaink felé. Ne feledjük, sokan példaképek híján vannak! „Ahogy elnéztem a 12–18 éves, egészséges, erős, értelmes fiúk seregét, és láttam őket tétlenül, tetvesen, testi-lelki nélkülözésre kárhozottva, valóságos iszonyat vett erőt rajtam” – írta Don Bosco (Attard és mtsai, 2014., 65.). A mi környezetünkben csak esetlegesen fordulhat elő az általa felvázolt kép, de képletesen ott van az elektronikus eszközök által fizikai tétlenségre, tunyaságra, a képi világ beszűkítő hatása miatti szellemi tétlenségre, igazi szeretet- és baráti kapcsolatok nélkülözésére kárhozott fiatalok tömege. Don Bosco az őt lesújtó erőről ír, de tudjuk, hogy ez sohasem jelentett tétlenséget. Mindig voltak a fiatalokat megközelítő okos gondolatai, tervei a meghívásra, közösségépítésre és a tagjainak megtartására. Sokan nem értették az új, néha meglepő – esetenként a képmutató, álszenteket megbotráncoz-

tató – a gyerekeket/fiatalokat örömteli aktivitásra készítő és a szentmiséken is ott tartó ötleteit. Nyíltan támadták, de ezek véglegesen sohasem szegték kedvét. Az számunkra is példa, hogy a hallottakat átgondolva mérlegelt és cselekedett. Nem sértődött meg és vonult el a közöségtől, nem vívott jelképes „párbajokat”, de cselekedeteivel mindenki számára tanulságos módon üzent. Tudta, hogy sokan vannak/lesznek olyanok, akik már nem találkozhatnak vele, ezért emlékiratában, a különböző szabályzatokban, levelezésekben, visszaemlékezésekben is tudtukra adta a helyes hozzáállás módját, a lelkiismeret tisztaságát is célzó, a megoldást kereső ima erejét és a végső, a fiatalok érdekeit is védő megoldást. Ezek közt vannak, amelyek a fiatalok számára nyújtanak hitet a jövőre nézve: „Ne feledjétek fiatalok, hogy ti vagytok az Úr gyönyörűsége” (Attard és mtsai, 2014., 32.), és vannak olyanok is, amelyek mind a mai napig érvényesen arra figyelmeztetnek, hogy „A mostani fiatalság az emberi társadalom legérzékenyebb és legértékesebb rétege. Belőlük fakad a jelenbe és a jövőbe vetett reményünk.” (Attard és mtsai, 2014., 32.). Segíthetünk? Tettük fel a kérdést az első mondatokban. Igen, ez kötelességünk, erre teszünk/tettünk ígéretet. Amit azonban mindig szem előtt kell tartanunk, hogy átgondolatlanul ne másoljuk egymást! Találjuk meg a kis-csoportok sajátosságait, munkatársi kis- és nagy közösségeink értékeit, erősségeit, és azokat okosan felhasználva támogassuk gyermekeinket, fiataljainkat abban, hogy megtalálják életútjukat.

Felhasznált irodalom:

Don Fabio Attard, SDB és mtsai (2014): Szalézi Ifjúságpasztoráció. Referenciakeret. Szalézi Ifjúságpasztorációs Dikasztérium

A HÁZ, ami befogad

Az Óbudai Don Bosco Oratórium és Közösségi Ház bemutatkozása

Az óbudai Don Bosco Oratórium és Közösségi Ház mindennapjait igen változatos események és programok jellemzik. Otthonra találunk itt a nagycsaládos születésnap ünnepések, lakógyűlések, workshopok, koncertek, mozgásos órák és konferenciák is. Sokan elámulnak az épületbe először belépve és körbenézve, hogy milyen barátságos is ez a hely. Az egyre növekvő számú vendég mellett természetesen az óbudai szalézi templomközösség és az oratórium gyermek és ifjúsági programjai is hozzájárulnak, hogy napról napra étellel teljék meg az épület. A téli ünnepek (karácsony, szilveszter, farsang) sok lehetőséget teremtettek a közös együttlétre. A Mikulás ünnepségen például egy talpalatnyi hely sem maradt az aulában, sőt, még a galériáról is sokan figyelték az eseményeket! Januárban sor került a ház megszentelésére is. Pali atya gyermekek körében fáradhatatlanul végigjárta az épület minden termét, amely így reményeink szerint a 2023-as évben még inkább áldássá válhat a templomközösség és minden betérő

vendég számára. Nagy öröm számunkra, hogy az idei évben az első lakodalmat is megrendezhetjük! Reméljük, hogy a Közösségi Ház befogadó, családias légköre is elősegíti azt, hogy az ifjú pár számára felejthetetlen legyen a nagy nap.

Ha kíváncsiak vagytok, hogy milyen eseményeknek adnak otthont a ház különböző terei, akkor figyeljétek a következő lapszámokat, amelyekben majd részletesen is megismerhetitek, hogy hol mi is szokott történni!

Nálunk biztosan találisz megfelelő teret elképzeléseidnek, legyen akár az keresztelő utáni agapé, születésnap, baráti, közösségi összejövetel, konferencia, workshop, tanfolyam, mozgásórák, fejlesztések, társasházi közgyűlés

HELYSZÍNT KERESSEL

Bérelhető helyiségek:
150 fős nagyterem
5 db 26-40 nm-es csoportszobák
80 nm-es sportszoba
aula, bár, terasz, udvar

CSALÁDI VAGY CÉGES RENDEZVÉNYEKHEZ?

Keress minket bármilyen igényrel, az a célunk, hogy megtaláljuk számodra a legjobb megoldást! Várunk szeretettel!

Elérhetőségeink:
1032 Budapest, Kiscelli u.79.
donboscocozossegihaz@szaleziak.hu
www.donboscocozossegihaz.hu
+36 20 524 0476

A Don Bosco Kiadó ajánlata

Egy régi-új ismerős
P. dr. Lukács István SDB:
A fiúk apostola
Don Bosco élete

második, javított kiadás
+ kiegészítő tartalommal,
érdekességek, QR kódok,
feladatok, illusztrációk.

„Légy vidám, és tedd a jót!” –
Don Bosco rövid mondata a

saját életpéldája miatt ma is ösztönöz sokakat, hogy az ifjak testi-lelki megmentésére szenteljék magukat, ha esik, ha fúj, férfi ként, nőként, szerzetesként vagy világiként. E könyvnek az igaz történetei, apró modern utalásai, QR kódjai is segítenek abban, hogy bepillantást nyerjünk abba a varázslatos világba, amit Don Bosco körül megtapasztaltak régen és ma is.

Ára: 2800 Ft

Újdonság gyerekeknek!
Hamarosan!
Antonella Pandini:
Carlo Acutis

Ezzel a színes, rajzokban gazdag kiadvánnyal a Don Bosco Kiadó a 4-8 éves korosztályt szeretné megismertetni Boldog Carlo Acutis rövid, de annál figyelemreméltóbb életével.

Ára 1500 Ft

Megrendelhető telefonon: +36-20-320-7373,
e-mailben: donboscockiado@gmail.com
és a kiadó webáruházán keresztül:
www.donboscockiado.hu

Szalézi Ifjúsági Mozgalom
Domán Vivien

Kelessz te is! Szalézi animátortalálkozó Egerben

A február 17–19. közötti hétvége folyamán Egerben találkozhattunk az ország szalézi animátoraival, kisanimátoraival, valamint a szalézi nővérekkel és szalézi atyákkal és testvérekkel.

A Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium és Kollégium adott otthont a tavaszi országos animátortalálkozónak, melyet a Szalézi Ifjúsági Mozgalom szervezett az egri Don Bosco nővérek és fiatalok közösségével. A találkozóra, melynek mottója: **Kelessz te is!** több mint 150 fiatal érkezett szerte az országból a szalézi szerzetesekkel, nővérekkel és atyákkal.

A program során a játékos közösségépítés, városismereti verseny, táncos mulatság és farsangi fergeteg mellett fókuszba került a lelki élet mélyítése is. A pénteki napon az esti úgynevezett „jőéjszakát” gondolatokat (mely tipikus szalézi hagyomány) a helyi Don Bosco nővérek tartották. Carolina nővér kiemelte, hogy szalézi animátorként fontos megélni a mindennapokban a „fiatalok a fiatalokért” alapgondolatot, mely azt jelenti, hogy jó példával kell elől járni más kortársak és fiatalabb gyermekek között, elmélyedve a hitéletünkben is.

A szombati szentmise homíliájában a Kazincbarcikáról érkezett Kirner Antal Zoltán atya szójátékkal keltette fel a fia-

talok figyelmét: „Kelessz te is, ehhez bizony kellessz te is!” Hangsúlyozta, hogy az életünk értelme, hogy kovásszá váljunk ott, ahová a Jóisten szánt minket. A szalézi rend alapítójának, Bosco Szent Jánosnak és Kalkuttai Szent Teréz anyának a szavait idézte, akik felhívták a világ figyelmét arra, hogy nincs elkeserítőbb, mint ha valaki feleslegesnek érzi magát ott, ahol él. Kell hogy legyen célja az életünknek, de ez a cél nem csupán az evilági lét megélése. A földi életünk utáni élet is éppolyan fontos számunkra, ezért próbálunk már itt jót tenni és kovásszá válni a helyi közösségeinkben. Különösen fontos, hogy a mai gyermekek és fiatalok között felébresszük a vágyat arra, hogy megtalálják, mi Isten álma az életünkről. A délután folyamán műhelymunkák során mélyítették el a résztvevők a hallottakat, ahol helyi, hiteles tanúságtevők jöttek a fiatalokhoz. Mentőtiszt, tűzoltótiszt, nagycsaládos házaspár, Don Bosco nővér, az Érseki Fiúkórus vezetője is segített megérteni, megélni az alapgondolatot. Majd interaktív lelki est és szentségimádás vitte köze-

lebb az animátorokat Jézushoz, akihez ők is vezetnek a gyermekeket nap mint nap a helyi oratóriumokban.

Vasárnap a záró szentmisében a Kazincbarcikán szolgáló Kővári László atya szentbeszédében fontos házi feladatot adott a résztvevőknek. Az evangélium utolsó mondatát emelte ki: „Ti legyetek olyan tökéletesek, mint amilyen tökéletes a ti mennyei Atyátok!” Legyetek kovász a világban, legyetek olyanok, mint az élesztő a kenyérben, mely a kicsi tésztát hatalmasra duzzasztja, legyen a fiatalok által megkelettség az Egyház, mely így tud fejlődni és egyre jobbra válni. A délelőtti folytatásában korosztályok szerinti felosztásban szimuláció keretében egy nyári tábori napot szerveztek meg a fiatalabbak, valamint a különböző stábokban való munkálkodás örömeit és nehézségeit osztották meg az érettebb animátorok egymással. A szalézi rend idején kiemelt üzenete az egész találkozót áthatotta: „Mint a kovász az emberiség családjában...” Ebben segít nekünk Don Bosco pedagógiája is, hogy nyitottak legyünk és jó kovásszá váljunk.

Parzsagi családós tábor – Sajnos idén nyáron nem sikerült megszervezni a családós tábort, viszont nem szeretnénk volna megszakítani ezt a hagyományt, ezért ősszel, november 4–6. között vettünk részt néhány napos családi programon. Ez alkalommal a Bükkzsérc közelében található Pazsagi Turistaházhoz utaztunk el, ami a Bükk hegység mélyén lapul, elbújva a fák között, egy csodálatos, nyugodt környezetben.

November 4-én, pénteken délután indultunk, és nem gondoltuk volna, de már az odafelé vezető út is nagyon kalandos volt. A házikó az erdő közepén volt, térerő és GPS- jel nélkül bolyongtunk egy keskeny erdei úton, és végig azon izgultunk, hogy vajon jó irányba megyünk-e. A térerő hiánya így elsőre kicsit ijesztő volt nekünk, akiknek a modern technika már az életünk részévé vált, de gondoltuk, így még izgalmasabb lesz a hétvége. A kalandos megérkezés után kipakoltunk és egy közös vacsorával indítottuk a hosszú hétvégét, majd el is kezdődött az éjszakába nyúló beszélgetés.

Másnap reggel megérkezett hozzánk Kővári László atya, aki egy misével köszöntött minket. A szertartás után elmentünk a bükki csillagdába, ahol egy lenyűgözően modern és érdekes kiállítást tekinthettünk meg, rengeteg érdekes információt tudtunk meg a naprendszeréről. A kiállítás után visszatértünk a szállásra, ahol a felnőttek elkezdték készíteni a gulyáslevest vacsorára. Közben megérkezett hozzánk Trag Si Nghi Ferenc plébános atya is, és amíg elkészült a vacsora, sokat beszélgettünk és játszottunk vele. A gulyás nagyon finom lett, mindenkinek nagyon ízlett.

Vacsora után el is kezdődött az este legjobb része: míg a felnőttek hosszú beszélgetésbe kezdtek, addig mi a gyerkő-

HÍREK MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Hallgasd te is! Polaris Szalézi Podcast

Január 8-án elstartolt a Polaris Szalézi Podcast, amely szalézi szellemben segít eligazodni a keresztény fiataloknak a kérdésekben, kihívásokban. Az első évad témája a nehéz kezdetek. Az epizódok meghallgathatók a Spotify-on, a felvételkor készült videók pedig megtekinthetők a YouTube-on.

Az évad minden epizódjában a meghívott vendégekkel, szakemberekkel Malkowski-Szlávik Adél beszélget. Az első epizód témája „Misszió egymás hazájában”, amelyben Emmanuel Ildigwe szalézi diakónus és dr. Csókay András idegsebész osztotta meg gondolatait és tapasztalatait missziója kapcsán.

A Polaris Szalézi Podcast második epizódjának témája „Gyermekre vágyom – bármilyen áron?”, amelyben Simon Péter hittanár és Simon Zoltán szalézi munkatárs, állandó diakónus vallanak arról, mit gondolnak a lombik programról, milyen tabuk övezik a mesterséges megtermékenyítést, mi mindent lehet megtenni egy gyermekért és vajon minden áron érvényt szerezhetünk-e a vágyunknak.

cökkel egy hatalmas játékestet tartottunk, amin elképesztően jól éreztük magunkat. Az utolsó napunkat egy közös szentmisével zártuk, majd egy finom ebéd után még tettünk egy rövid erdei sétát, majd elbúcsúztunk egymástól és elindultunk haza.

Boldogan gondolok vissza a kis hétvégeinkre, csodálatosan éreztem magam.

Megtapasztalhattuk azt is, hogy milyen fantasztikus dolog néhány napig nélkülözni az internetet és a telefonunkat, ugyanis ennek köszönhetően minden egyes percet egymással tölthettünk, és semmi nem vonta el a figyelmünket. Csak mi voltunk meg a természet és így egy nagyon pihentető és felejthetetlen táborban vehettünk részt! Alig várom a következő utazást!

Ölveczki Boglárka

Kazinbarcikai egyházközség őszi családós tábora

Férfi zarándoklat Abasárra – Akár csak egy álmos, nehezen ébredő, de napfényt, szerettem közelségét ígérő vasárnap, úgy indultunk el mi, tizenötén 2022. novemberben 17-én reggel Tra Si Nghi Ferenc atya és Kővári László atya vezetésével Abasárra. Abasár gyönyörű. A gyanútlan utazó nem is sejténé, hogy Visonta után rejt még a Mátraalja megannyi gyöngyszemet, melyeket itt őrizgettek a századok. Harminc éve jártam itt egykor ifjú egri diákként, azóta

Kazincbarcikai férfi zarándoklat Abasárra

sem változott semmi. A templom és a plébánia közé parkolunk. A misére átbalagó csoportunknak élő sorfalat áll a helyi Karitás. Együtt még lelkesebben énekelünk. A szentmise után az ősi, Árpád-kori templomrom felé vezet az utunk. Kíváncsivá tesz: nemrégiben felröppent a hír, Abasáron megtalálták Aba Sámuel királyunk sírját. Balázs atya kiigazít: csak keresték – zsákostul szedték a csontokat, még a gyerekeknek is jutott belőlük hazavinni –, de már vége, elfogyott a pénz... Hirtelen arra gondolok, nincs az a pénz, amiért abbahagynék egy efféle ásatást...

A finom bagdulyás után a Kővágó pincészet pinceházában találjuk magunkat. Rokonszenves, mosolygós arcú fiatalok vezetnek le a pincébe, mely „atyai örökség”. Mennek az úton tovább, krómózott tartályokban forr vagy éppen hül a finom abasári bor. Iváncsa plébános úr vendégeinek kóstoló is jár – furmint, kékfrankos, tramini –, Pista bácsi egy-egy régi nótába is bele-belekezd...

Ahogy lassan ereszkedünk le a völgybe, már nagyokat hallgatunk... A hegytetőn a Szent Anna-kápolna titka már titok marad. Abasár, ki tudja látunk-e még?

Besötétedik. A többsávos pályán száguldozó autók között ereszkedő ködben utazunk haza. Ha pokol van, ilyennek képzelem el. Szinte sorsszerű László atya kérése: imádkozzuk el a rózsafüzért! Szétosztozunk a tizedekben, és a közösen mondott részeknél végre mind összetartozunk. A közös hálaadó ima után mindenkivel visszahazát az út, s az út végén a megfáradt zarándokok pihennek.

Ölveczki László

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium

Don Bosco verseny – Iskolánkban idén meghirdettük a Don Bosco versenyt, melyre hat csapat nevezett be. A háromfordulós versenyen résztvevő fiatalok Don Bosco életéből és munkásságából mérték össze tudásukat, melyet vidám hangulatú gyakorlati feladatok is kísértek. A verseny záró fordulójára január 24-én, iskolánk névadójának ünnepén került sor, ahol szoros küzdelemben a Bosco anyagai – SDB csapat (11.B osztály) lett az első helyezett, akik jutalmul részt vesznek a Torinóban szervezett zarándoklaton.

Gratulálunk nekik, ahogyan a többi csa-

patnak is, akik szintén nagyszerű jutalmakban részesültek.

facebook.com/szalezigimi

Don Bosco Sportközpont

Farsangi Szalézi WIFI – Kisebbszűnet után ismét megrendezték a Szalézi WIFI – Szalézi Vidám Időtöltés Fialokkal elnevezésű programokat a Don Bosco Sportközpontban, ami újra mosolyt csalt mindenki arcára. A játékok is nagy népszerűségnek örvendtek, hiszen ezúttal többek között a virtuális világban is kalandozhattak a fiatalok a FIFA játéknak köszönhetően. Arc és üvegfestés is szerepelt a programban, születtek is szépszámú és mutató darabok. A lelki feltöltődésre is fordítottak időt Fülöp Tibor testvér vezetésével, no és az elmaradhatatlan harapnivaló is elkészült, mivel a lelkes segítők irányítása alatt közös fánk-készítés szerepelt a gasztronómia sarok programjában. A tészta bekeverése, szaggatása, sütése és lekvárral megkenése az est egyik fénypontja volt, és ezzel lett kerek egész a Szalézi WIFI februári, farsangi kiadása!

DBSbarcika

Bibliakör indult a Don Bosco Sportközpontban

– Nyolcfordulós bibliakör-sorozat indult január 26-án a kazincbarcikai Don Bosco Sportközpontban, ahol Szent Márk evangéliumával ismerkedhetnek meg az érdeklődők.

„Az evangélium a hit könyve, hitelesen őrzzi Jézus arcát és minket is élő hitre akar elvezetni” – ezzel a mottóval indult 2023. január 26-án, csütörtökön 17 órától a bibliakör Kazincbarcikán, a Don Bosco Sportközpont emeleti termében. Az alkalmakat P. Ábrahám Béla szalézi rendház-igazgató vezeti. A két januári bevezető előadás után öt interaktív előadás következik, amelynek keretében közösségi feldolgozással ismerhetik meg a jelenlévők

A kazincbarcikai Don Bosco verseny résztvevői

Szent Márk evangéliumának tanítását, a nagybőjti idő vége felé pedig a két záró elmélkedésben a megváltói szenvedésről és halálról szóló tanúságtételt.

DBSbarcika

ÚJPEST – CLARISSEUM

Clarisseumi hírek – Kis plébánia, kis hírek – mondhatjuk „joggal”, de nekünk nagy hírek, hiszen minden a családiasság jegyében történik. A 2022-es évet úgy zártuk, hogy hat kisanimátor indult útnak a képzések rögzös útjain, hogy a szaléziakkal karöltve a fiatalokért dolgozhasanak. Február 19-én tartottuk meg az I. Claris Farsangi Mulatságokat. Több generáció képviseltette magát, szeretettel elfogadva a másik sajátosságait. Vidáman, derűsen telt ez a közös négy óra. Köszönet a szervezőknek!

P. Márkus Zoltán SDB

ÓBUDA

XII. Don Bosco Csocsóbajnokság –

Immár tizenkettedik alkalommal került megrendezésre az óbudai szaléziaknál a hagyományos csocsóbajnokság Don Bosco tiszteletére, melynek ezúttal az óbudai Don Bosco Közösségi Ház adott helyet január 14-én, szombaton.

Három korosztályban 55 páros nevezett, így a szurkolókkal együtt körülbelül 150 résztvevőnek örülhetünk. Az ország különböző pontjairól érkeztek a versenyre, köztük Kazincbarcikáról és Szombathelyről is.

A bajnokság egy rövid megnyitóval kezdődött, melyben a szabályok ismertetésére és imára is sor került. Ezek után hat asztalnál kezdődtek meg a küzdelmek a csoportmérkőzéseken. Már ezek a meccsek is nagy izgalmakat hoztak, és a szurkolóknak hála nagyon jó hangulatban teltek. A csoportküzdelmek után közösen átmentünk a templomba az Úrangyalát imádkozni, majd Pali atya gondolatait hallgathattuk meg és énekeltünk is. Mielőtt folytattuk volna a versenyt, egy rövid ebédszünetre került sor. Ezután újult erővel csaptak bele a versenyzők a bajnokság kieséses szakaszába. Ekkor már egyre fokozódtak az izgalmak, kiéleztettebb csatákat láthattunk. A délután második felére kialakult, hogy kik a leggyengébbek; ekkora egyre nagyobb szurkolótáborok is keletkeztek. A végén a gyerekeknek egy óbudai páros, az ifjúságiaknál szombathelyiek, a felnőtteknél pedig az óbudai Salesianum kollégistái nyertek a

küzdelmes döntők után. A bajnokság eredményhirdetése során az első helyezettek az érme mellett a kupát is hazavihették.

Örülünk, hogy együtt lehettünk, és együtt ünnepelhettük Don Boscót! Jövőre is várunk mindenkit!

Bitszászky Cecília

Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda

Don Bosco hét a Péter-Pál Óvodában

Rendalapítónk égi születésnapja előtti héten óvodánkban Don Bosco hetet tartottunk, hogy méltó módon megemlékezzünk Bosco Szent Jánosról. Az óvónők történeteket meséltek, a gyerekek korcsoportjának megfelelően játékokat, kezdeményezéseket terveztek, vendégeket hívtak. Tevőlegesen is bekapcsolódtak családjaink Don Bosco szegényekért végzett munkájába: gyűjtést szerveztünk az anyaotthonos gyermekek javára.

A Süni kiscsoportosok Jani Árontól és Kata nénitől hallottak történeteket és

énekeket a fiatalok apostoláról, a Csiga középső csoportosok mákot ragasztottak a haja helyére, jócselekedet-szivecskéket gyűjtöttek a képe köré, Évi néni a Torinóban tett látogatásán készült képekből állított össze egy vetítést.

A Katica csoport beszélgetett Bosco Szent János életéről, kirakta kirakóval életének jeleneteit, ünnepi tűzijátékot nyomdázott, énekelt, a ruháival játszott – pl. formafelismerős játékot játszott a sapkájában, matematikai műveleteket végzett színes kövekkel a reverendáján –, Tóth Petivel pedig elsétáltak az oratóriumba, ahová mindenki kis tasakban ajándékot vitt egy-egy szegény, anyaotthonos gyermeknek.

A Pillangó csoport Don Boscóról készült fényképalbumot nézegetett, történeteket hallgatott az életéből, kifestöket színezt, a napi gyertyagyújtások alkalmával minden nap egy-egy idézetet értelmezett, énekeket hallgatott, és megtanulta a *Don Bosco himnusz*t. A pillangósok is ellátogattak az oratóriumba, ahol Tóth Peti és

Clarisseum – I. Claris Farsangi Mulatságok

Óbuda – A XII. Don Bosco Csocsóbajnokság legjobbjai

rettetésre készülnek: a fenntarthatóság jegyében elkészített kollekcióikat mutatják majd be a „Divat utcája” program során a Deák Palotában. Ehhez kapcsolódik még egy jó hír: a Fenntarthatósági Témahét 2022. évi rendezvényeként iskolánk divattervező osztályának divatbemutatója – a hatékony online marketing révén – elnyerte a tetszését egy európai szintű projekt irodának, így meghívást kaptunk a 2024. évi észtországi Tartuban megvalósuló Európa Kulturális Fővárosa rendezvénysorozatra.

De nem csak iskolai keretek között zajlanak eseményeink, hanem nemzetközi szinten is, hiszen több projektben is résztvevők vagyunk: januárban a Befegy projekt találkozójának adtunk helyszínt, februárban pedig a FRANCOIS D'ESTAING francia partner intézményünk képviselői látogattak iskolánkba, hogy a közös együttműködés jegyében módszertani

Új igazgató a péliföldszentkereszti szerzetesi közösség élén

Mivel Gnana Pragasam Derossi Raja atya rendházigazgatói megbízatása lejár és májusig Rómában végez majd tanulmányokat, a rendfőnök egyetértésével a tartományfőnök kinevezte Vitális Gábor atyát a péliföldszentkereszti közösség igazgatójának.

Az új rendházigazgatót január 22-én Péliföldszentkereszten, a vasárnapi szentmise keretében iktatta be Andrásfalvy János tartományfőnök atya.

Sivadó Balázs fogadta őket zenével, történettel. A gyerekek próbára tették Peti és Balázs tudását, találós kérdéseket mondtak nekik. A látogatást közös udvari játékkal fejeztük be.

Mind a négy csoport vendégül látta óvodánkban Don Boscót. Vicces párbeszédnek lehettünk fültanúi, melyekből Don Bosco, azaz Tóth Peti mindig frappánsan kivágta magát.

A hét megkoronázásaképpen a Pillangó és a Katica nagycsoportosok nagy sikerrel vettek részt a Péter Pál Iskolában megrendezett Don Bosco ünnepen, ahol népi gyermekjátékokból mutattak be egy játékfüzést. A hetünket egy közös megemlékezéssel zártuk az óvoda tornatermében, Pali atya vezetésével.

Bihari Nóra

Egy mai Don Bosco az óbudai óvodások között

ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium

Iskolánk életéről röviden - Februárban lezajlottak az ágazati vizsgák: közel 350 elsőéves tanulóknak adott számot eddig megszerzett tudásáról és gyakorlati tapasztalatairól. Diákjaink nemcsak tantermi keretek között, hanem külső helyszínen is vizsgáztak, másodéveseink pedig már a szakmai vizsgákra készülnek, dekorátor tanulóink viselettörténeti korszakokat mutatnak be egy-egy kollekció keretein belül az őskortól a XXI. századig. Rendkívül izgalmas munkák születtek, reméljük a vizsgán is sikeresen helyt állnak majd.

Divattervező tanulóink egy újabb megmé-

Viselettörténeti vizsgamunka a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnáziumban

ötleteket és programokat dolgozzunk ki. A rengeteg program mellett megkezdjük a beiskolázást is a következő tanévre, megnyitottuk online jelentkezési felületünket, emellett pedig kollégáink pályorientációs napokra látogattak több középiskolába és gimnáziumba, ahol bemutatták iskolánk képzéseit, megosztották szakmai tapasztalataikat és egy kis ízelítőt adtak az érdeklődőknek abból, hogy milyen a szalézi közösséghez tartozni.

Révész Angéla

NYERGESÚJFALU

Keresztény Ifjúsági Nagy Csocsóbajnokság – „KINCS” Kupa – Bár a farsang a tánc, a multság ideje, ám mi egy kicsit eltérő vidámsággal kezdtük a farsangot: február 11-én a Nyergesújfalun már hagyománynak számító csocsóbajnokságra hívtuk plébániáink családjaikat, hogy vidáman, versengve, csapatban, de mégis közösségben töltsünk együtt egy izgalmas délelőttöt. A versenyre huszónhét páros jelentkezett. Öt asztalnál párhuzamosan folyhattak a mérkőzések percre pontosan beosztva. Játék közben a plébániai programokra örömmel összeálló Katica büfé működött, akik egy-egy mosoly és köszönet fejében finomságokkal táplálták az éhező játékosokat és szurkolóikat. A helyszínt a Zafféry Károly Szalézi Középiskola biztosította számunkra, a bírói szerepet az asztaloknál fiatalok vállalták.

Gratulálunk minden játékosnak a helytállásért, küzdelemért, sportszerűségért és természetesen a helyezetteknek a győzelemért!

Bakonyi Loretta

Pásztorjáték Sorokmajorban

Pásztorjáték Balassagyarmaton

SZOMBATHELY–SOROKMAJOR

„Jézuska várás” – pásztorjáték Sorokmajorban – December 24-én 16 órakor a szombathelyi Petőfi-telep városrészen (régiben Sorokmajorban) a helyi gyermekek és lelkes anyukáik segítségével életre kelt a világ legszebb története, megszületett a Megváltó. A templom káplánja, Pham Quoc Thai Hung Savio Domonkos atya szorgalmaz-

ta a keddenkénti oratóriumban, hogy a covid járvány után újra legyen a sorokmajori Jézus Szíve-templomban Jézuska várás. A gyermekek és szüleik lelkesen csatlakoztak a kedves kezdeményezéshez, és hetente kétszer is próbát szerveztek a gyerekeknek. A délutáni pásztorjátékra sokan ellátogattak a kedves kis templomba, hogy gyermekeikkel, unokáikkal megcsodálják a kitűnő előadást. A siker nem maradt el, vastappsal jutalmazta a teltházias közönség a fellépőket. Köszönet jár a szereplőknek, de külön köszönet jár az anyukáknak, és természetesen Domonkos atyának is!

Németh Ferenc

BALASSAGYARMAT

Karácsonyi időszak Balassagyarmaton – A balassagyarmati Don Bosco Oratórium a november-decemberi időszakban is jobbnál jobb programokkal várta a gyerekeket és az animátorokat egyaránt. Ebben az időszakban elkezdődtek a próbák a karácsonyi kántálásra, Jézuskavárásra és a betlehemezésre, amelyekben többnyire az animátorok szerepeltek, a kántálás esetében a temp-

Nyergesújfalun a KINCS Kupával kezdték a farsangot

lomi kórus néhány tagjával közösen. Nem sokkal később elérkezett a várva várt találkozás a Mikulással, aki a templomban látogatta meg a gyerekeket, és kis csomagokkal ajándékozta meg őket. Az év utolsó oratóriumában különböző karácsonyi díszeket készítettünk, amiket felakaszthattak a nagyteremben elhelyezett karácsonyfára valamint, hogy a hangulat még fokozódjon, a közösen süített mézeskalács illata betöltötte az oratórium épületét. Meleg kakaóval zártuk a napot, amit persze lelkesen fogadtak. Advent utolsó hetében megtörtént a karácsonyi kántálás, ami a sok-sok belefektetett munka és próba után fantasztikusra sikerült. December 22-én délután pedig betlehemezni indultak a városban az animátorokból álló csoportok, és a tapasztalatok és a visszajelzések alapján ez is zseniálisan sikerült, sok családnak örömet okoztunk, sőt, néhány helyen a meghatódottság könnyeivel fogadtak minket. December 24-én délután plébániánk hagyományaihoz híven a nagy érdeklődéssel kísért és népszerű Jézuskavárásra vártuk az ünnepre készülő családokat. A Don Bosco zenekar adventi és karácsonyi dalokkal, oratóriumunk fiataljai karácsonyi versekkel valamint Jókai Mór: *Melyiket a kilenc közül* című színdarabjával örvendeztették meg a jelenlévőket. Az ünnepek után az animátorok összegyűltek egy kis közös időtöltésre, ahol meg is ajándékoztuk egymást, ezzel zártuk a 2022-es évet, nagyon sok baráti kapcsolattal, és olyan élményekkel, amikre bármikor szívesen visszaemlékezünk. Mindenkinek kívánunk élményekben, békében, hitben és szeretetben gazdag új évet!

Barta Iringó

Iskolaszentelés Maklárán

MAKLÁR

Don Bosco ünnep és az iskola megszentelése

– Csodálkozó, csillogó, érdeklődő tekintetekkel találkozhatott, aki 2023. február 1-jén belépett a maklári Szent István Általános Iskola tornatermébe. Izgatott várakozással gyűlt össze az iskola apraja-nagyja: tanulók, pedagógusok, dolgozók, szalézi nővérek, hogy együtt vehessenek részt az iskola első alkalommal sorra kerülő megszentelésén. Kazincbarcikáról érkezett hozzánk aznap Maklárra Kirner Zoltán szalézi atya és Molnár-Gál Béla állandó diakónus, hogy végighintsék a falakat áldást hozó szenteltvízzel. A fiatalok nyelvén és a fiataloknak szóló rövid prédikációban Béla diakónus kiemelte, hogy életünk olyan, mint egy ceruza: hiszen Isten tartja a kezében azt, de közben tőlünk is függ, hogy mit írunk vagy rajzolunk vele – s ha hibázunk, a ceruza végén található radírral kijavíthatjuk, amit elrontottunk. Ezt követően került megáldásra a tornateremmel kezdve a teljes intézmény, hiszen osztályról osztályra járva minden terembe elérkezett a szenteltvíz Zoli atya bátorító szavaival együtt, amit a Mi Atyánk közös elimádkozásával kísértünk minden tanteremben. Felkerült az ajtófélfákra a 20+C+M+B+23, „Krisztus áldja meg e hajlékot!”, hogy mindenkinek eszébe juttathassa, hogy az áldás Isten szerető jelenlétét és békéjét hozza el nekünk a mindennapokba. Emléke a tanulók kis színes, ragasztható könyvjelzőket kaptak ajándékba, amelynek borítójáról Don Bosco tekintett vissza rájuk. Még bennük élt az előző napi, január 31-ei Don Bosco ünnep lendülete és lelkesé-

dése is, hiszen az iskolaszentelés szertartása mellett a szalézi ünnepre készült rajz és versíróverseny eredményei is kihirdetésre kerültek.

Az iskola megszentelése alkalmából valóban kegyelemteli pillanatoknak lehetünk részesei, hiszen az áldás által Isten még inkább beléphetett az iskola falai közé, szerető oltalmába véve mindenkit, aki hozzánk érkezik.

Medgyessy Zsófia FMA

† **Herczeg Irén**
szalézi munkatárs
(1947- 2022)

A Magyar Szalézi Munkatársak Egyesülete fájdalommal tudatja, hogy november 15-én Veronában elhunyt Herczeg Irén szalézi munkatárs, az újpest-megyeri munkatársi csoport tagja. Irén 1947. január 22-én született Bánoson, Baranya megyében. Az Újpest- Megyeri Szalézi Munkatárs Pécsi lakóhelyéről fiával költözött Budapestre. Itt került kapcsolatba a szalézi lelkiséggel az újpest-megyeri plébánián.

Munkatársi ígéretet 2011-ben tett és Havasi atya lelki irányítása alatt aktív lelkes tagja volt a szalézi munkatársak családjának. Lelkigyakorlatokon, közösségi megmozdulásokon mindig ott volt, feladatokat vállalt, tagdíjat szedett, új embereket hívott meg a munkatársak közé és örömmel beszélgetett mindenkivel. A Szűzanya tisztelete külön helyet foglalt el az életében. A Mária Rádió önkéntesként rendszeresen szervezte az imacsoportokat a rózsafüzér imádkozására. Élete során megjárta az El Caminót, lelki élményeiről beszámolt szalézi munkatársainak is. Gyermeke, akit egyedülálló anyaként nevelt fel, felnőttként külföldön vállalt munkát, Irénke kiköltözött hozzá, Veronában telepedtek le. Gerincműtétje után Covid fertőzés szövődésében hunyt el Olaszországban.

Hamvait 2022. december 16-án helyezték örök nyugalomra a Pécsi Köztemetőben.

A tartományi Don Bosco ünnep műsorából

Kérjük, rendelkezzen adójának 1%-val

a Don Bosco Szaléziak részéről befogadó szervezetek egyike számára,
ahol értékes tevékenységet végzünk a fiatalok javára!

19673752-1-41

Bosco Szent János Ifjúság Nevelési és Oktatási Alapítvány

A Magyar Szalézi Tartomány központi alapítványa.
Az adományokból segítjük a hátrányos helyzetű fiatalok
iskoláztatását, kollégiumi elhelyezését, támogatnak ifjúsági lelki-,
sport- és kulturális rendezvényeket és az oratóriumok működését.

18122167-1-41

Szalézi Ifjúsági Mozgalom

A szalézi ifjúsági munkát koordináló „lelkiségi közeg”, ahol találkozik minden olyan csoport, egyesület, fiatal szerveződés, akik magukénak érzik a szalézi lelkiséget és annak nevelői misszióját. Tevékenységeik az ifjúságpasztoráció területét érintik (évkö-zsi és nyári találkozók, táborok, oratóriumok, animátorok képzése, önkéntesség stb.).

18135671-1-41

Magyar Szalézi Munkatársak Egyesülete

A közös szalézi hivatás hordozói a világban, a szerzetesekkel közösen felelősek a Don Boscó-i terv megvalósulásáért, amit elsősorban mindennapi feladataikban valósítanak meg, kivételes figyelmet fordítva a fiatalokra, különösen a legszegényebbre.

19335238-1-05

Don Bosco Barátai Alapítvány

A szalézi volt növendékek civil szervezete. Célja lehetőségeket teremteni Don Bosco növendékei és barátai számára a szaléziakhoz és egymáshoz való (újra)kapcsolódásra, egymás erősítésére, üdvösség felé támogatására, valamint a fiatalok segítésére.

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4400 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Andrásfálvay János SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: sdb@sdb.hu; honlap: www.szaleziak.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziak.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: A 2023. évi strenna

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Lukács László

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.

